

ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Τριμηνιαίο περιοδικό φιλοσοφικής έρευνας

Ιούλιος - Αύγουστος - Σεπτέμβριος 2006

Τεύχος 121

Ετος 26ο € 3,50

Τα κλειδιά ερμηνείας του
αρχαίου κόσμου

Αιτίες της πτώσης
των πολιτισμών

Φιλοσοφία:
ο μίτος της Αριάδνης

Η τέχνη του Μπονσάι

To Matrix είναι
πραγματικότητα

Η κατάκτηση της ευτυχίας κατά τον Αριστοτέλη

Εκδίδεται από τις
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

ΑΓ. ΜΕΛΕΤΙΟΥ 29,
ΑΘΗΝΑ 11361.
Τηλ. 210 8231301, Fax. 210 8847639
e-mail: books@nea-acropoli.gr

ΕΤΟΣ 26ο, ΤΕΥΧΟΣ 121
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006

Εκδότης - Ιδιοκτήτης

Γ.Α. Πλάνας

Διευθύντρια Σύνταξης &
Υπεύθυνη Ύλης

Φ. Θεοδωρίδου

Ατελίε

Α. Κωσταντινίδη, Γ. Βαρελάς

Στοιχειοθεσία - Διόρθωση

Διονυσία Κόκλα

Δημ. Σχέσεις - Διακίνηση

Π. Βεκρής

Μεταφράσεις

Γ. Πλάνας, I. Μούστρη

Συνεργάτες

Σ. Παπακός, I. Μούστρη,

Εκτύπωση

Μ. Κατίνας, Γ. Κολιάτσος, Η. Μελετιάδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

a. μόνιμες στήλες

5. Από τον εκδότη
9. Μύθοι των αστερισμών: Λέων
10. Κινηματογράφος:
"Ο τελευταίος Σαμουράϊ"
28. Πολιτιστική ατζέντα της Νέας
Ακρόπολης
42. Η σελίδα της Υγείας: Η φιλοσοφική στάση
απέναντι στον πόνο.
46. Η σελίδα του Bodhidharma
48. Παρουσιάσεις βιβλίων
50. Επόμενο τεύχος

b. άρθρα

6. Παιχνίδια στον καθρέπτη: Η Φιλοσοφία
12. Τα κλειδιά ερμηνείας του αρχαίου κόσμου.
17. Οι σκεπτομορφές και πώς κυριαρχούνται.
20. Η τέχνη του Bonsai.

32. Οι αιτίες της πτώσης των πολιτισμών.
36. Η κατάκτηση της ευτυχίας κατά τον Αριστοτέλη.

38. Το Matrix είναι μία πραγματικότητα.

editorial

Μια από τις σημαντικότερες λύσεις που έχουν προταθεί για τα προβλήματα του κόσμου είναι αυτή της επιτακτικής ανάγκης για την προώθηση της παιδείας και της μόρφωσης σε όλα τα επίπεδα. Για όσους έχουν μια βαθιά και έμπειρη γνώση των κοινωνικών ανισοτήτων και αδικιών, η σωστή παιδεία για όλους είναι το μεγάλο κλειδί για την αντιμετώπισή τους.

Είναι όμως ειρωνεία το γεγονός ότι τα κράτη είναι τόσο φειδωλά, προκειμένου να διαθέσουν μέρας του προϋπολογισμού τους σε αυτόν τον τόσο σημαντικό τομέα της δημόσιας διαχείρισης. Και ακόμα χειρότερα, πολλές πρωτοβουλίες του ιδιωτικού τομέα που στοχεύουν να καλύψουν αυτήν την αδιαφορία, συχνά εμποδίζονται, αναβάλλονται ή κωλυσιεργούν λόγω της έλλειψης υποστήριξης εκ μέρους των δημόσιων αρχών. Οι στατιστικές σε σχέση με τα αδικήματα δείχνουν την κατάσταση όλο και πιο πειστική και το συμπέρασμα είναι ότι η παιδεία είναι το καλύτερο εργαλείο για να αντιμετωπιστεί αυτή ή όλο και πιο δυνατή πρόκληση.

Πράγματι, η παιδεία είναι ένας από τους μεγάλους συλλογικούς στόχους που έχει μπροστά της η Ανθρωπότητα, με διαφορετικές όμως χροιές, που εξαρτάται από το αν πρόκειται για αναπτυγμένες ή για υπό ανάπτυξη χώρες.

Στην πρώτη περίπτωση παρατηρείται η γενικότερη τάση να ενισχυθούν οι δεξιότητες που συσχετίζονται με την τεχνολογική πρόοδο και ειδικά με τις ηλεκτρονικές τεχνικές της πληροφορικής, αφήνοντας παράμερα την ανθρωπιστική, και ειδικά την ηθική διαμόρφωση των ανθρώπων, η οποία μεταβιβάζει αξίες και κανόνες, συμπεριφοράς που διαπλάθουν υπεύθυνους και ελεύθερους πολίτες,

Στη δεύτερη περίπτωση, ο σγώνας ενάντια στη φτώχια και ο αποκλεισμός από τα κέρδη που προκαλεί η αυξανόμενη παγκοσμιοποίηση αναγκάζουν κατά προτεραιότητα να παρθούν μέτρα για την απόκτηση και παραγωγή νέων πόρων, ώστε τα ενδεχόμενα θετικά αποτελέσματα των νέων τεχνολογιών σε άλλα μέρη του κόσμου να μη μείνουν απρόσιτα σε αυτούς που τις χρειάζονται περισσότερο.

Αλλά τόσο οι μεν όσο και οι δε δεν πρέπει να ξεχάσουν τον ηθικό εξοπλισμό που θα όφειλαν να θεμελιώσουν σε κάθε δράση που στοχεύει στην προώθηση της παιδείας και του πολιτισμού, γιατί αν ένα μικρό μόνο μερίδιο των κερδών που αποφέρει το εμπόριο των όπλων για παράδειγμα, διοχετεύθηκε στον πολιτιστικό και εκπαιδευτικό τομέα, θα ήταν αρκετό για να απομακρύνουν την Ανθρωπότητα από τα φαντάσματα της φτώχιας και της άγνοιας, που πάντα πηγαίνουν χέρι-χέρι.

Όλοι μπορούμε να κάνουμε κάτι για να προωθήσουμε γύρω μας εκείνη τη στάση που έχει σκοπό να αναπύξει τα επίπεδα μόρφωσης και πολιτισμού και αυτή είναι μια πρόκληση που κανείς συνειδητός άνθρωπος δεν πρέπει να αποφύγει. Γίνεται όλο και πιο επιτακτική η ανάγκη να βγουν οι γνώσεις από τα κλειστά κυκλώματα των ακαδημιών και να φτάσουν σε όλους τις πολίτες χωρίς διακρίσεις. Έτσι το αντιλαμβανόμαστε στο Φιλοσοφικό και Πολιτιστικό Οργανισμό Νέα Ακρόπολη και, μέσα από τα τεύχη του περιοδικού και τα βιβλία μας, μεριμνούμε τακτικά ώστε να μοιραζόμαστε τη γνώση με όσους αναγνώστες ενδιαφέρονται, για να πέσουν τα πέπλα που κρύβουν το παλαιό μυστήριο της ανθρώπινης πνευματικής αφύπνισης.

Από το βιβλίο
Παιχνίδια στον καθρέφτη
φιλοσοφικά δοκίμια για την απατηλότητα του κόσμου

φιλοΣΟΦΙΑ

Ο μίτος της Αριάδνης

Delia Steinberg Guzmán,
Συνδιευθύντρια του Διεθνούς Οργανισμού Νέα Ακρόπολη,
Σταυρός των Παρισίων του Πανεπιστημίου της Σορβόνης
σε Επιστήμες, Τέχνες και Γράμματα.

Κατά την αυγή της Ελληνικής Κλασικής εποχής υπήρξε ένας μύθος φορτισμένος με βαθιά νοήματα, που εξυπηρέτησε στο να αναπαρασταθεί ένα μεγάλο μέρος των μυστηρίων της ζωής. Ήταν η ιστορία του Μινώταυρου, ενός ακαθόριστου τέρατος, που κατοικούσε στο κέντρο ενός περίπλοκου λαβυρίνθου και που "κατάπινε" αδυσώπητα εκείνους που προσπαθούσαν να το συλλάβουν. Ωστόσο, εμφανίστηκε ένας άντρας -ο Θησέας- που βοηθούμενος από την ίδια την εικόνα της ψυχής του -την Αριάδνη- μπόρεσε να φτάσει μέχρι τον άξονα του μυστηρίου, να κυριεύσει το τέρας και να γυρίσει νικητής μέσα από τους πολλαπλούς δρόμους του λαβυρίνθου.

Παιχνίδια στον καθρέφτη, Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ποιο ήταν το κλειδί της επιτυχίας του Θησέα; Επρόκειτο για ένα μίτο με μια μακριά κλωστή τυλιγμένη, που του παρέδωσε η Αριάδνη πριν φτάσει στο λαβύρινθο. Η κλωστή ξεδιπλώνοταν καθώς ο ήρωας προχωρούσε στα βάθη της σπηλιάς και χρησίμευσε σαν οδηγός, για ν' αναγνωριστεί ο δρόμος της επιστροφής.

Γι' αυτό έχουμε ονομάσει τη Φιλοσοφία "μίτο της Αριάδνης", καθώς είναι το κλειδί που μας οδηγεί στο να ανακαλύψουμε τα μυστήρια του κόσμου της Μάγια.

Η Μάγια με τα παιχνίδια της έχει φτιάξει έναν αληθινό λαβύρινθο στη ζωή με περίπλοκους δρόμους, που δεν δείχνουν ποτέ καθαρά στους ανθρώπους προς τα πού οδηγούν. Μ' αυτόν τον τρόπο οι άνθρωποι παίζουν όπως τα παιδιά, δοκιμάζοντας χίλια μονοπάτια που επιτέπουν να φτάσει κανείς ή στο μυστήριο του κέντρου ή στην έξοδο.

Αν και τα παιχνίδια της Μάγια και ο λαβύρινθός της θα μπορούσαν να φανούν άσχημα την πρώτη στιγμή, θα πρέπει να αναγνωρίσουμε άλλη μια φορά την ευφυΐα με την οποία λειτουργεί η ψευδαισθηση, ώστε κάποια στιγμή, όταν θα έχουν ξεπεραστεί όλα τα εμπόδια -όλα τα παιχνίδια- να μπορούμε να κυριεύσουμε το μυστικό, που είναι ριζωμένο στον άξονα της καρδιάς της Σπηλιάς.

Στο μεταξύ η Μάγια κατέχει μια τεράστια δύναμη για να παγιδεύει τους ανθρώπους στα πλοκάμια της, δεδομένου ότι κανένας δεν ξέρει την έξοδο... Έτσι όλοι είμαστε παγιδευμένοι από την υλική ζωή, γιατί σχεδόν κανένας δεν ξέρει την έξοδο απ' αυτήν τη φυλακή. Και καθώς δεν μπορούμε να ξεφύγουμε, δεν είναι καλύτερα να προσπαθούμε να παίζουμε μέσα της, στρικφυγρίζοντας συνεχώς, μέχρις ότου να μας δώσει η ψυχή μια σωτήρια κλωστή:

Ο λαβύρινθος κλείνει μέσα του δυο μεγάλα μυστικά: το ένα, που είναι πιο εύκολο να το αντιληφθούμε, είναι το πώς μπορούμε να βγούμε έξω. Το άλλο, το πιο βαθύ, είναι αυτό που βρίσκεται στο κέντρο των πολλών του δρόμων. Δεν υπάρχει δυνατότητα να διαφύγουμε όσο δεν έχουμε κυριαρχήσει πάνω στο τέρας. Δεν υπάρχει δυνατότητα να επιλύσουμε το πρόβλημα της ζωής όσο δεν έχουμε γνωρίσει το αίνιγμα των παιχνιδιών της Μάγια. Έτσι, το πιο σημαντικό από τα μυστικά είναι αυτό που κοιμάται στην καρδιά του. Αν δεν υπάρχουν θαρραλέοι που θα αποτολμήσουν να αντιμετωπίσουν το Μινώταυρο, δεν θα υπάρχουν και θαρραλέοι που θα μπορέσουν να διαφύγουν από το λαβύρινθο.

Αν η Φιλοσοφία -η Αγάπη προς τη Σοφία- είναι ο μίτος της Αριάδνης, ακολουθώντας τα ίχνη της θα μπορέσουμε να φτάσουμε μέχρι το προπύργιο της Μάγια. Αυτοί είναι οι άνθρωποι που αναζητούν, αυτοί που έχουν νικήσει τον ίδιο τους το φόβο της άγνοιας, αυτοί που θέλουν να ξέρουν, αν και χωρίς να πάψουν να παίζουν, το γιατί των παιχνιδιών τους.

Ο Θησέας με το μίτο του, ο Άρης Διόνυσος με τον Πέλεκυ-Δαυλό του, ο άνθρωπος με το λύχνο της διάνοιάς του, είναι όλοι τους αναζητητές και εραστές της Σοφίας, είναι φιλόσοφοι. Διεισδύοντας με τόλμη μέσα στους δρόμους της ύπαρξης, πλησιάζουν κάθε φορά όλο και περισσότερο το κέντρο, κι εκεί όπου θα 'πρεπε να είναι το μεγάλο τέρας, ανακαλύπτουν -ω, τι έκπληξη!- την κατοικία της Μάγια, τη Μεγάλη ψευδαισθηση που ορίζει τα παιχνίδια του λαβύρινθου. Οι άνθρωποι που φτάνουν στα τυφλά καταβροχθίζονται από το τέρας της ψευδαισθησης. Αν φτάσει κανείς με τον πόθο της γνώσης, το τέρας αφήνει να πέσουν τα πέπλα του και εμφανίζεται η Μάγια με όλη τη λάμψη της ως μεγάλη βασίλισσα των ανθρώπινων εμπειριών.

Το να έχουμε ανακαλύψει τη Μάγια με τα πέπλα της, το να έχουμε καταλάβει το γιατί των παιχνιδιών της, σημαίνει να έχουμε φτάσει στη Σοφία. Τότε, έστω κι αν βρισκόμαστε στο ίδιο το κέντρο του λαβυρίνθου, είναι σαν να είμαστε στην έξοδό του. Το μυστικό του κέντρου είναι το μυστικό της απελευθέρωσης.

Γι' αυτό η Μάγια έχει καλύψει με πέπλα τη Φιλοσοφία. Αντί να μας επιτρέπει να τη γνωρίσουμε με την απλότητα και αγνότητά της, σαν μια οδηγό κλωστή, έχει κορεστεί με υπερβολικά λόγια, με απατηλές εικόνες, με ατέλειωτους ορισμούς, με τεχνικές ορολογίες, με εκφράσεις αμφιβολιών και άγχους, με τοποθετήσεις εκατοντάδων προβλημάτων χωρίς καμία λύση... Η Μάγια χρειάζεται τους ανθρώπους μέσα στο λαβύρινθό της και γι' αυτό τους ανοίγει πολλαπλούς δρόμους που, όπως και τα παιχνίδια των παιδιών, δεν οδηγούν σε κανένα μέρος.

Ωστόσο, κάποιες φορές, υπάρχουν άνθρωποι που φτάνουν μέχρι το τέρας, υπάρχουν όντα που αποκρυπτογραφούν το μυστήριο του Μινώταυρου, υπάρχουν ήρωες που έχουν πλέξει υπομονετικά τις γνώσεις τους γύρω από ένα σωτήριο μίτο.

Αυτοί που έχουν φτάσει στη Σοφία μέσω της Φιλοσοφίας κατέχουν τη Δύναμη. Ξέρω ασημαίνει Μπορώ. Αυτός που ξέρει ό,τι συμβαίνει στην καρδιά του λαβυρίνθου μπορεί να ξεφύγει. Αυτός που φεύγει επιτέλους από τον κόσμο της Μάγια, δεν το κάνει για τη δική του απελευθέρωση και μόνο. Όπως ο Θησέας, διαφεύγει για να γίνει οδηγός άλλων ανθρώπων, για να τους διδάξει και να τους κάνει ν' αποφύγουν μεγαλύτερες οδύνες κατά το μεταβατικό στάδιο που προϋποθέτει το να ζούμε μ' ένα σώμα, να ενδίδουμε στις ανάγκες του, να παίζουμε με τους νόμους του.

Ο δαιδαλώδης κόσμος της Μάγια δεν είναι ένας

ψεύτικος κόσμος, ούτε είναι κακός, ούτε αντίκειται στον κόσμο της Αλήθειας. Είναι μόνο αντανάκλαση εκείνων των άλλων ανώτερων κόσμων και εξ αιτίας αυτής της φύσης του παγιδεύει όλα εκείνα που μπορεί μέσα στα σκοτεινά του φώτα και στην ύλη του τη μπλοκαρισμένη από το βάρος της. Ο κόσμος της Μάγια εκπληρώνει το νόμο τους και τις περισσότερες φορές εμείς οι ίδιοι οι άνθρωποι διαστρεβλώνουμε ακόμα περισσότερο τις εικόνες μας, σαν αποτέλεσμα της κακής μας θεώρησης. Το να παίζουμε δεν σημαίνει να κάνουμε κάτι τέτοιο κοιμισμένοι, το να παίζουμε δεν σημαίνει να κλείνουμε εκούσια τα μάτια μας για το ακοπό αυτό. Το να παίζουμε δεν προϋποθέτει να αγνοούμε πώς το κάνουμε.

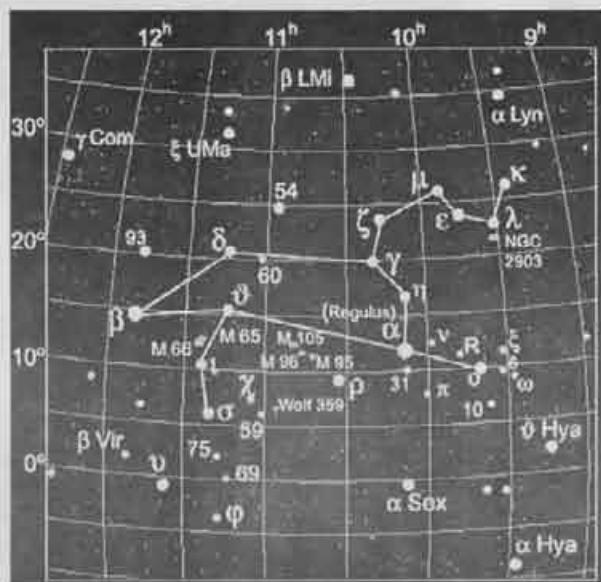
Η Φιλοσοφία δίνει επομένως αυτήν την καθαρότητα θεώρησης και κατανόησης, που η τύφλωση της αδράνειας την έχει κάνει να εξαφανιστεί από τους ανθρώπους. Η Φιλοσοφία είναι αναγνώριση. Να ξανα-γνωρίσουμε, να συναντήσουμε ξανά εκείνο που είναι ιδιότητα της Ψυχής και που χάθηκε στο παιχνίδι. Είναι η λύση του μυστηρίου του λαβυρίνθου, είναι η θριαμβευτική έξοδος προς τον κόσμο των πραγματικών όντων, των πρώτων Αρχετύπων, που με την εικόνα τους έχουμε βαδίσει τόσο καιρό...

Η Μάγια άφησε το Θησέα να τη νικήσει. Αυτή η ίδια είναι νικήτρια του εαυτού της, καθώς επινόησε τη Μεγάλη Ψευδαίσθηση, για να την αφήσει να τη γνωρίσουν αυτοί που, πέρα από τις σκιές, ανακάλυψαν το αληθινό της σχήμα.

Μύθοι των αστερισμών

Κώστας Φρατζικινάκης

AEON

Ο αστερισμός αυτός αντιπροσωπεύει τα λιοντάρι της Νεμέας, τον πρώτο ἄθλο του Ηρακλή. Συμβολίζει τον Ιούλιο και θεωρείται έμβλημα του καύσωνα.

Είναι το πύρινο τρίγωνο των Αράβων και γενικά στην αρχαιότητα συνδεόταν στενά με τον Ήλιο.

Για τους Αιγυπτίους ο Λέων ήταν ιερός, γιατί η πλημμύρα του Νείλου συνέπιπτε με την είσοδο του Ήλιου στον αστερισμό αυτό. Ένας από τους συμβολισμούς της Σφίγγας, που έχει σώμα λιονταριού και κεφάλι παρθένου, λέγεται ότι προέρχεται από το γεγονός ότι ο Ήλιος, κατά τη διάρκεια της πλημμύρας, διέρχεται από το Λέοντα και τη γειτονική Παρθένο.

Ο αστερισμός του Λέοντα απεικονίζεται συνήθως μ' ένα δρεπάνι. Το αστέρι «Βασιλίσκος» στην άκρη της λαβής του δρεπανιού ήταν κάποτε «το βασιλικό άστρο». Φαίνεται ότι πρώτος ο Πτολεμαίος έφερε αυτόν τον τίτλο. Όμως πολύ πριν τον Πτολεμαίο, στην αρχαία Περσία, το άστρο αυτό θεωρείτο αρχηγός των τεσσάρων βασιλικών φυλάκων τ' ουρανού, ο καθένας από τους οποίους είχε υπό την προστασία του το ένα τέταρτο της ουράνιας σφαιράς.

«Καρδιά του Λέοντα» ήταν μια άλλη κοινή ονομασία του αστεριού αυτού. Είναι κάπως δυσδιάκριτος, αλλά βρίσκεται εύκολα, αφού βρίσκεται κοντά στον πολύ λαμπρό Σκορπιό.

Κινηματογράφος

Αγάπη Χατζημπαλάση

Ο τελευταίος Σαμουράι

The Last Samurai
Σκηνοθέτης Edward Zwick
Πρωταγωνιστούν:
Tom Cruise,
Ken Watanabe.

Ένας Δυτικός στρατιωτικός που είχε πολεμήσει με επιτυχία τους Ινδιάνους της Αμερικής, καλείται στην Ιαπωνία για να εκπαιδεύσει το στρατό από χρήση των Δυτικών όπλων. Σε μια μάχη με τους Σαμουράι που αντιτίθενται σ' αυτά τα νέα ήθη, πιάνεται αιχμάλωτος και αναγκάζεται να ζήσει ένα μεγάλο χρονικό διάστημα σ' ένα χωριό των σαμουράι. Εκεί ξεκινάει γι' αυτόν μια εσωτερική αφύπνιση.

Στην αρχή ήταν ένα άτομο που είχε χάσει την πίστη του στη ζωή. Ως στρατιωτικός είχε ζήσει μέσα στους πολέμους την ωμή βία και τώρα πλήρωνε το τίμημα των τύψεων. Απογοητευμένος έβρισκε ως μοναδική του διέξοδο το αλκοόλ. Σιγά-σιγά και μέσα από τις συζητήσεις του με τον αρχηγό των Σαμουράι και την παρατήρηση της φύσης και των ανθρώπων γύρω του, αρχίζουν να επουλώνται τα τραύματα του παρελθόντος και η ζωή να ξαναποκτά ένα νόγμα. Αναγνωρίζει ότι δεν υπάρχει μόνο ο πόλεμος της ιδιοτέλειας και της εκμετάλλευσης αλλά και της αυτοθυσίας και των ιδανικών. Συνειδητοποιεί τη διαφορά που έχει το να μην φοβάσαι το θάνατο επειδή δεν αντέχεις την ζωή από το να μην φοβάσαι τον θάνατο, επειδή αγαπάς τη ζωή και δεν θέλεις να την εξευτελίζεις. Ισχώς για πρώτη φορά βλέπει πολεμιστές - Ιππότες που θεωρούν ότι το σπαθί πρέπει να βγαίνει από τη θήκη μόνο για σοβαρό λόγο και να ξαναμπαίνει σ' αυτήν μόνο με τιμή. Μόνο μια ζωή με τιμή είναι μια ζωή άξια.

Δημιουργεί με τον αρχηγό των Σαμουράι μια σχέση Δασκάλου-Μαθητή. Μαθαίνει απ' αυτόν ότι ο πραγματικός πολεμιστής πρέπει να νικήσει τον εαυτό του. Θαυμάζει στο δάσκαλο (που θα μετατραπεί αργότερα σε σύντροφο) το γεγονός ότι με την ίδια ευκολία που μάχεται, με την ίδια ακριβώς ευκολία μπορεί να διαλογίζεται μπροστά σ' ένα λουλούδι ή να θαυμάζει τη δύναμη της ζωής στα μπουμπούκια της άνοιξης και να εμπνέεται απ' αυτά. «Είναι σπάνιο να βρεις το τέλειο μπουμπούκι. Μπορεί να χρειαστείς μια ολόκληρη ζωή». Να, λοιπόν, ο σκοπός της ζωής. Η αναζήτηση της τελειότητας.

«Τί σημαίνει να είσαι σαμουράι;

Σημαίνει να αφοσιώνεσαι ολοκληρωτικά σε ηθικές αρχές. Ν' αναζητάς την ηρεμία. Να τιθασεύεις το σπαθί. Να γνωρίζεις τη ζωή με κάθε ανάσα, σε κάθε κούπα τσαγιού που πίνεις, σε κάθε ζωή που αφαιρείς. Αυτή είναι η ζωή ενός πολεμιστή».

Η ίδια η λέξη Σαμουράι προέρχεται από την Ιαπωνική λέξη *Samurai* που σημαίνει υπηρετώ. Είναι η κάστα των πολεμιστών-ιππιτών που ακολουθούν το Ζεν Βουδισμό και ασπάζονται έναν κώδικα ηθικής συμπεριφοράς που ονομάζεται *Busido*.

Τρία είναι τα στοιχεία που αποτελούν τις βασικές αρχές των Σαμουράι.

A) Η Αφοσίωση στον Κύριο (Συνήθως στον αυτοκράτορα. Εξαιρούνται οι πολεμιστές *Ronin* που ήταν μοναχικοί περιπλανώμενοι ιππότες, οι οποίοι πολεμούσαν για το αγαθό και το δίκαιο).

B) Ανδρεία στη Μάχη (Να υπερνικά τη χαρά και τη θλίψη).

Γ) Προτίμηση του θανάτου από την ατίμωση. (Δεν ήταν ερωτευμένοι με το θάνατο, απλώς ξεπερνούσαν το φόβο του θανάτου για να μπορούν να έχουν ειρήνη και δύναμη στη ζωή).

Οι Σαμουράι επίσης είναι αυτοί που ασχολούνται με την τέχνη της ανθροειδικής, της γνωστής τέχνης της Ικεμπάνα.

Λίγο πριν την τελική μάχη έχει γεννηθεί, πλέον, ο Σαμουράι πολεμιστής στην ψυχή του Δυτικού. Το επισφράγισμα έρχεται με την ένδυση της στολής και ενός δώρου από την πλευρά του δασκάλου. Ο Μαθητής είναι τώρα άξιος να φέρει ένα σπαθί. Στο σπαθί που του χαρίζει είναι γραμμένες οι εξής λέξεις:

«Ανήκω σ' εκείνον που ένωσε τα παλιά με τα νέα ήθη». Άλλωστε κι ο νέος κάτοχος ενώνει δύο πολιτισμούς. Έναν αρχαίο και ένα νεώτερο. Για τους σαμουράι είναι πολύ σημαντική παράδοση. Όχι η παράδοση του στείρου συντηρητισμού, αλλά η παράδοση που σημαίνει τη μεταφορά ενός σημαντικού μηνύματος στις επερχόμενες γενιές. Κι αυτό το μήνυμα είναι η προσπάθεια εναρμόνισης ψυχής και πνεύματος. Ο εξωτερικός πόλεμος μπορεί να είναι μια εξωτερική ανάγκη, μπορεί όμως και να μην χρειάστει. Ο εσωτερικός πόλεμος, όμως, είναι ο πραγματικός λόγος ύπαρξης του πολεμιστή. Το σπαθί έχει κι αυτό την εσωτερική του θεώρηση. Είναι το όπλο ενάντια στην τεμπελιά, την ανεντιμότητα, την αδράνεια, τη δειλία, την ανυπακοή, το ψέμα. Αν το σπαθί δεν πολεμήσει αυτά, κανένας άλλος εξωτερικός εχθρός δεν πρόκειται να νικηθεί πραγματικά. Αυτό είναι το μήνυμα κι ο σύνδεσμος του παλιού με το νέο. Αυτός είναι κι ο λόγος που θυσιάζεται ο Σαμουράι για να στείλει το μήνυμα στον αυτοκράτορα.

Εκείνος, με την αειρά του, αντιλαμβάνεται το νόημα της θυσίας. «Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε ποιοι είμαστε κι από πού ήρθαμε. Άνθρωπος χωρίς παρελθόν, είναι άνθρωπος χωρίς μέλλον.

Έτσι λοιπόν, όταν συγκινημένος ο αυτοκράτορας ζητά να μάθει πώς πέθανε αυτός ο τόσο ένδοξος άνθρωπος, η απάντηση είναι πολύ απλή κι αυτή που αρμόζει σ' έναν Σαμουράι. «Θα σου πω πώς έζησε.»

ΚΩΔΙΚΑΣ BUSIDO

Δεν έχω γονείς. Ο Ουρανός και η Γη είναι οι γονείς μου.

Δεν έχω Θεία δύναμη. Η υπακοή είναι τα μέσα μου.

Δεν έχω μαγική δύναμη. Η εσωτερική δύναμη είναι η μαγεία μου.

Δεν έχω ζωή ούτε θάνατο. Το αιώνιο είναι η ζωή και ο θάνατός μου.

Δεν έχω σώμα. Η ανδρεία είναι το σώμα μου.

Δεν έχω μάτια. Η αστραπή είναι τα μάτια μου.

Δεν έχω αυτιά. Η ευαισθησία είναι τα αυτιά μου.

Δεν έχω μέλη. Η ταχύτητα είναι τα άκρα μου.

Δεν έχω σκοπούς. Η ευκαιρία είναι οι σκοποί μου.

Δεν έχω θαύματα. Τα (πεπρωμένα) Δάρμα είναι τα θαύματα μου.

Δεν έχω αρχές. Οι αρχές μου είναι η προσαρμοστικότητα σε όλα τα πράγματα.

Δεν έχω φίλους. Ο Νοος είναι ο φίλος μου.

Δεν έχω εχθρούς. Η αφροσύνη είναι ο εχθρός μου.

Δεν έχω πανοπλία. Η βούληση και η δικαιοσύνη είναι η πανοπλία μου.

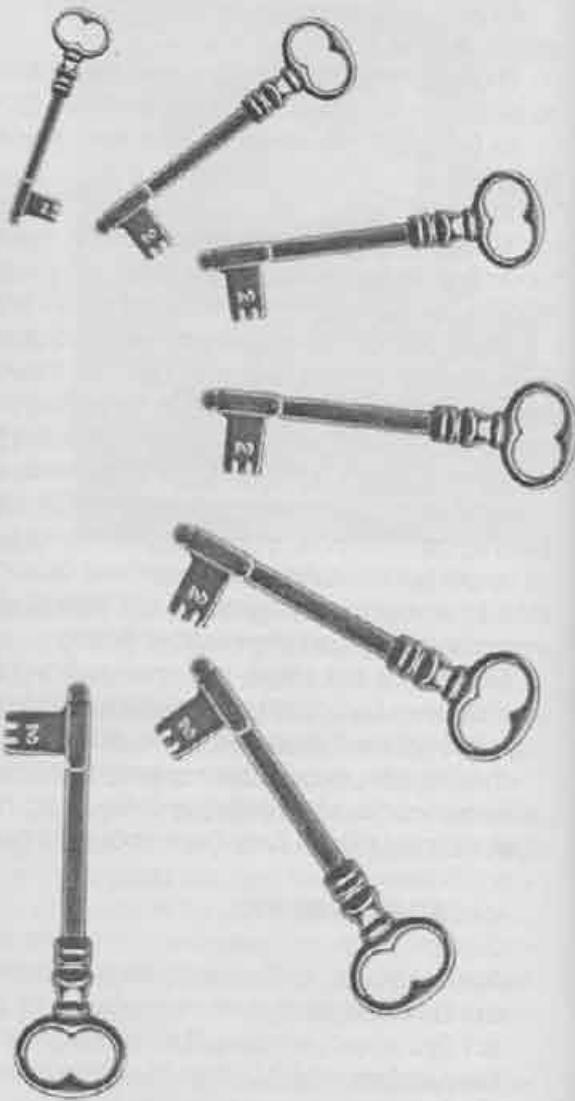
Δεν έχω κάστρα. Το ατάραχο πνεύμα είναι το κάστρο μου.

Δεν έχω σπαθί. Το όνειρο του πνεύματος είναι το σπαθί μου.

ΤΑ 7 ΚΛΕΙΔΙΑ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Γιώργος Κοτρωνάκης

Για τους αρχαίους παραδοσιακούς πολιτισμούς το Σύμπαν ήταν ένα ζωντανό Όν, Μακρόβιο, με Μια Ζωή που εκδηλωνόταν σε πολλά επίπεδα. Διέκριναν σ' αυτό τρεις κόσμους: τον ΟΥΡΑΝΟ, όπου κατοικούσαν τα Αρχέτυπα, τη ΓΗ, δηλαδή τον υλικό κόσμο, και τον κόσμο της Ψυχής (ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ). Τα επίπεδα αυτά ένωναν σχέσεις αντιστοιχίας και αναλογίας, όπως αναφέρει κι ένα αρχαίο Ερμητικό κείμενο.

Αν κι η επιστήμη της Ιστορίας, με τη συνδρομή άλλων επιστημών, προσπαθεί να προσεγγίσει τη γνώση της αρχαιότητας για τον άνθρωπο και το Σύμπαν, φαίνεται ότι αυτή είναι καλά «κλειδωμένη». Όπως διδάσκει η εσωτερική παράδοση, επτά κλειδιά ερμηνείας - πολλά απ' τα οποία σχετίζονται με σύγχρονες αλλά και με χαμένες στο χρόνο επιστήμες - κρατούν κωδικοποιημένες τις γνώσεις του παρελθόντος. Επτά κλειδιά, στα οποία πρέπει να εμβαθύνει ο σύγχρονος αναζητητής της Αλήθειας!

Ο Μακρόκοσμος και ο Μικρόκοσμος

Ο άνθρωπος στέκει ανάμεσα σε δύο άπειρα: το ένα άπειρο το ονομάζουμε Σύμπαν ή Μακρόκοσμο και το άλλο – αυτό που εκτείνεται απ' τον ίδιο τον άνθρωπο ως τα πιο μικρά υποαστομικά σωματίδια – Μικρόκοσμο. Δύο άπειρα που τους τελευταίους αιώνες πασχίζει να τα ερευνήσει για ν' ανακαλύψει τα μυστικά τους.

Όμως αυτή η αναζήτηση έχει ξεκινήσει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Ιχνη της συναντάμε στο «Κυμβάλειο», ένα κείμενο Αλεξανδρινής εποχής που έχει τις ρίζες του στην αρχαία Αίγυπτο. Το κείμενο αυτό περιέχει Εππά Αρχές-Νόμους που διέπουν το Σύμπαν. Η δεύτερη Αρχή είναι αυτή που συνδέει το Μακρόκοσμο με το Μικρόκοσμο, τον άνθρωπο με το Σύμπαν. Είναι η Αρχή της Αναλογίας και Αντιστοιχίας που αναφέρει: «Οπως είναι κάτω, έτσι είναι και πάνω και όπως είναι πάνω, έτσι και κάτω», αποκαλύπτοντας ότι το Σύμπαν εκδηλώνεται σε κλίμακες, σε επίπεδα ύπαρξης και ότι καθετι έχει το αντίστοιχό του σε κάποια άλλη κλίμακα, με το οποίο το συνδέει μια σχέση αναλογίας. Αυτήν την άποψη εξάλλου συναντάμε και στη Βίβλο, όπου αναφέρεται ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο «κατ' εικόνα και καθ' ομοιώσιν».

Η σύγχρονη επιστήμη έρχεται να επιβεβαιώσει αυτές τις πανάρχαιες διδασκαλίες, αποκαλύπτοντας σιγά-σιγά τα μυστικά της σύνθεσης των κόσμων. Ποιος δεν θα μπορούσε να διακρίνει αντιστοιχίες στη δομή και τη λειτουργία ενός ηλιακού συστήματος, ενός κυπτάρου και ενός ατόμου; Το μόνο που διαφέρει είναι η κλίμακα μεγέθους στο χώρο και στο χρόνο! Άραγε η σχέση που συνδέει το μέγεθος ενός βακτηρίδιου με τον άνθρωπο, πάνω στον οποίο αναπτύσσεται, δεν συνδέει και τον ίδιο τον άνθρωπο με τον πλανήτη, πάνω στον οποίο ζει: Και μήπως ανάλογη σχέση δεν υπάρχει με το χρόνο ζωής του βακτηρίδιου σε σχέση μ' αυτόν του ανθρώπου και το χρόνο ζωής του ανθρώπου μ' αυτόν της Γης; Η ίδια ουσία κι οι ανάλογες σχέσεις σε διαφορετικά επίπεδα της συμπαντικής κλίμακας!

Αυτή η σύνδεση του άπειρα μεγάλου με το άπειρα μικρό αποτελούσε, στη

διάρκεια των αιώνων, το αντικείμενο μελέτης των εσωτερικών επιστημών, οι οποίες σήμερα έχουν κατά κανόνα πέσει στην αφάνεια ή έχουν χάσει το πρωταρχικό τους νόημα. Η Αστρολογία, για παράδειγμα, μελετούσε τις αντιστοιχίες και τις σχέσεις μεταξύ πλανητών και αστερισμών συγκριτικά με τον ανθρώπινο ψυχισμό, το χαρακτήρα ενός ανθρώπου ή μιας ανθρώπινης ομάδας. Απ' την άλλη μεριά, η Αλχημεία ασχολείτο με τις μεταμορφώσεις της ύλης, ξεκινώντας απ' τη μελέτη των ιδιοτήτων του μικρόκοσμου. Όλες αυτές οι αναζητήσεις είχαν έναν κοινό στόχο: να συνδέσουν τους κόσμους, τα επίπεδα της Μιας Συμπαντικής Ζωής.

Ενώνοντας το «ΠΑΝΩ» με το «ΚΑΤΩ»: Οι Τρεις Κόσμοι

Σε πόσα αιρείται το Σύσυνθετό συνδέσουμε τις πολιτισμών, θα ότι αναγνώριζαν μέσα στους οποίους Ζωή: έναν υλικό κόσμο ως ΓΗ, έναν πνευματικό ΟΥΡΑΝΟΣ και έναν ενδιάπου παιζει το ρόλο της

Ο Ουρανός είναι η διτύπων και γι' αυτό θεωρού κόσμος των άφθαρτο που κυριαρχεί η ζωή. Υπόκειται στη φθορά θεωρείται «βέβηνα δώσουμε στην του βέβηλου τη λού» και του γι' αναφορά αιώνια και σύγκριση τα προφθαρτά.

επίπεδα, όμως, διμπαν: Ανθέλουμε να διδασκαλίες αρχαίων μπορούσαμε να πούμε 3 Σφαίρες ή Κόσμους, εκδηλώνεται η Συμπαντική που συμβολικά αναφέρεται κόσμο που αναφέρεται ως μεσο κόσμο, τον ψυχολογικό, ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑΣ, άσταση των Ιδεών, των Αρχερείται η έδρα του Ιερού. Είναι των, των αιώνιων όντων, εκεί Αντίθετα, ο υλικός κόσμος και στο θάνατο, γι' αυτό λοις). Ας μην βιαστούμε έννοια του Ιερού και σημασία του «κα-«κακού». Πρόκειται σ' αυτά που είναι άφθαρτα σε με τα υλικά, σωρινά και

Στη φιλοσοφία όλων των αρχαίων πολιτισμών, οι μορφές του υλικού κόσμου είναι απατηλές, σκιές των αληθινών όντων του Ουρανίου κόσμου. Μιλώντας γι' αυτήν την απατηλότητα, η ινδική φιλοσοφία αναφέρεται στη Μάγια, τη μεγάλη πλάνη του υλικού αυτού κόσμου. Άλλα κι ο Πλάτωνας, στο Μύθο της Σπηλιάς της «Πολιτείας» του, αναφέρεται στην απατηλότητα όλων όσων βρίσκονται μέσα στη σπηλιά, δηλαδή στον υλικό κόσμο.

Γι' άλλη μια φορά η επιστήμη του 20ου αιώνα έρχεται να συμπλεύσει με τις αρχαίες διδασκαλίες, καθώς υποστηρίζει, πλέον, ότι ο υλικός κόσμος που ζούμε δεν είναι παρά εικόνες που φτιάχνει ο νους μας, βασισμένος στις αισθήσεις. Ας σκεφτεί μόνο κανεὶς ότι τέραστιες αποστάσεις χωρίζουν τα μόρια ενός υλικού αντικείμενου, καθιστώντας το ουασιαστικά... κενό! Εμεις, όμως, μέσω των αισθήσεων και του νου, το αντιλαμβανόμαστε σαν αιμπαγές, ακληρό ή μολακό ή με οποιεσδήποτε άλλες ιδιότητες. Είναι χαρακτηριστική η δηλωση του διάσημου φυσικού Νήλεος Μπορ ότι «όλη η ύλη του σύμπαντος, αν συμπυγχεί, χωράει σε μια κουταλιά της σούπας!»

Κι ανάμεσα στους δύο αυτούς κόσμους, σαν γέφυρα, βρίσκεται ο κόσμος της Ψυχής, η Αιμόσφαιρα, η αέναη κίνηση της οποίας επιτρέπει την επικοινωνία του πνευματικού κόσμου με τον υλικό. Η ψυχή είναι ο βατήρας μας για το πνεύμα, για το άπειρο, για την Αληθεία.

Δημιουργία και Εξέλιξη

Πώς όμως επικοινωνούν ο πνευματικός κόσμος με τον υλικό; Όλοι οι αρχαίοι πολιτισμοί μας μιλούν για τη Δημιουργία του κόσμου σαν την κάθιδο του πνευματικού μέσα στον υλικό κόσμο. Είναι το Πνεύμα που διεισδύει μέσα από την ύλη και γνωνέται με μορφή. Είναι ο Ουρανός που γονιμοποιεί τη Γη για να την κάνει να βλαστήσει, να γεννήσει μορφές, σώματα. Είναι το Πνεύμα που κατέχει ένα κομμάτι ύλης και όχι η ύλη που

«έχει» ένα πνεύμα, είναι η Ψυχή που έχει ένα σώμα και όχι το σώμα μας που έχει μια ψυχή!

Η δράση αυτή της Δημιουργίας συμβολίζεται συχνά με την πτώση ενός κεραυνού πανω τη γη, πάνω στα νερά της ύλης, σαν έναν ηλεκτρικό σπινθήρα που δίνει το έναυσμα της έναρξης της ζωής.

Αλλά και η Γη, με τη σειρά της, ανταποκρίνεται στο κάλεσμα του Ουρανού. Με μια κίνηση που υπακούει στο Νόμο της Δράσης και της Αντίδρασης, η Γη πασχίζει να ενωθεί με τον Ουρανό, οι μορφές προσπαθούν να αγγίξουν την Αιγαία που τις δημιουργήσε. Είναι η κίνηση που αποκαλούμε Εξέλιξη, με την οποία τα όντα πασχίζουν να ενωθούν με τον αρχετυπικό κόσμο, από τον οποίο προέρχονται. Η Εξέλιξη συμβολίζεται άλλοτε με μια σκάλα, άλλοτε με μια σπείρα ή με μια κλιμακωτή πυραμίδα, σύμβολα, όλα, των επιπέδων που πρέπει να διαβούν τα όντα στην επιστροφή τους προς την Πηγή της Ζωής.

Η Γνώση και τα Κλειδιά Ερμηνείας της

Πώς όμως οι αρχαίοι πολιτισμοί κατείχαν τη γνώση αυτή για την ένωση και την επικοινωνία των κόσμων; Πώς μεταδίδοταν η γνώση αυτή από γενιά σε γενιά; Η απάντηση βρίσκεται στον πανάρχαιο θεασμό των Μυστηρίων που συναντάμε στους μεγάλους πολιτισμούς της αρχαιότητας: Αιγυπτο, Ελλάδα, Θιβέτ κ.λ.π. Γνώση που περιβαλλόταν από πέπλα μυστικότητας και όρκους σιωπής (η λέξη «μυστήριο» προέρχεται απ' το ρήμα «μύω» που σημαίνει «κλείνω το στόμα»). Ελάχιστοι μυημένοι είχαν προσβαση στις γνώσεις αυτές.

Από τις γνώσεις αυτές έχει φτάσει σε μας, σήμερα, μόνο ο απόλυτος τους: κάποια κείμενα, παραδόσεις και μύθοι. Για να προσεγγίσει όμως ένας σημερινός ερευνητής τις γνώσεις αυτές, πρέπει να είναι κάτοχος κάποιων κλειδιών ερμηνείας, καθώς στις αρχαίες αυτές πηγές η γνώση είναι κωδικοποιημένη, ώστε να μην γίνεται αντιληπτή απ' τον αμύντο, παρά μόνο σαν ένα απλό παραμύθι.

Η Έλενα Πέτροβνα Μπλαβάτσκυ, στο έργο της, «Μυστική Δοξολογία», αναφέρει την υπαρξη 7 βασικών κλειδιών ερμηνείας που «ξεκλειδώνουν» την αρχαία γνώση. Καθένα απ' τα κλειδιά αυτά διατρέπεται σε 7 υποκλειδιά κι αυτά με τη σειρά τους σε 7 υπο-υπο-κλειδιά το καθένα, δίνοντας ένα σύνολο 343 (=7x7x7) κλειδιών για την ερμηνεία της αρχαίας γνώσης κι επιστήμης.

Τα 7 κλειδιά ερμηνείας του Κόσμου και της Ιστορίας

Τα 7 βασικά κλειδιά είναι:

- 1 **Μεταφυσικό** (χαρακτήρες του Όντος)
- 2 **Αριθμητικό** (εξέλιξη και αναλογίες των Ιδεών-Αριθμών). Για τους Πυθαγόρειους, οι Αριθμοί αντιπροσώπευαν την Ουσία των όντων καθώς και κλίμακες της Δημιουργίας.
- 3 **Γεωμετρικό** (οργάνωση των μορφών). Για τους Πυθαγόρειους, τα γεωμετρικά σχήματα ήταν η μορφική «σκιά» των Αριθμών στον υλικό κόσμο.
- 4 **Αστρολογικό** βασίζεται στις σχέσεις και αλληλεπιδράσεις Μακρόκοσμου - Μικρόκοσμου, όπως προαναφέρθηκε.
- 5 **Αλχημικό** (σχέσεις επικοινωνίας και ρυθμοί ανάπτυξης των Στοιχείων). Η αναζήτηση της Φιλοσοφικής Λίθου, του Ελιξίριου της Ζωής, τα αλχημικά στοιχεία (άλας, υδράργυρος, θείο), δεν αποτελούν παρά καταστάσεις εξέλιξης της συνείδησης των όντων, στην πορεία τους προς τον Ουρανό.
- 6 **Βιολογικό**, καθώς οι ίδιες οι μορφές της ζωής με τις κλιμακώσεις τους δίνουν το κλειδί κατανόησης της Μίας Ενέργειας-Ζωής.
- 7 **Μορφογενετικό ή Μορφοπλαστικό** (σημειωτικές και συμβολικές μορφές που γεννούν οι ιδέες) που περιλαμβάνει επιστήμες, όπως γεωγραφία, φιλολογία κ.ά. Παράδειγμα της χρήσης αυτού του κλειδιού είναι η χρήση της ετυμολογίας για την αποκωδικοποίηση ονομάτων θεών, ηρώων ή πόλεων.

Ιστορία: η επιστήμη μελέτης του παρελθόντος

Στις μέρες μας, το παρελθόν είναι αντικείμενο μελέτης της επιστήμης της Ιστορίας, ή οποία για να το μελετήσει, βασίζεται πάνω σε συγκεκριμένες «πηγές». Με τον όρο αυτό εννοούμε οποιοδήποτε υλικό μπορεί να χρησιμοποιηθεί, ώστε να καταλάβουμε και να μελετήσουμε το παρελθόν.

Η Ευρετική είναι η επιστήμη που μελετά τις ιστορικές πηγές. Το πλήθος των αντικειμένων που θα μπορούσαν να αποτελέσουν ιστορική πηγή είναι τεράστιο, καθώς δεν υπάρχει κάποιο υλικό απ' το παρελθόν που να μην μπορεί να μας δώσει πληροφορίες ή ενδείξεις για ένα γεγονός ή μία εποχή. Γενικά, κάποιο υλικό μπορεί να χαρακτηριστεί είτε σαν πηγή με «καυστηρή έννοια» (π.χ. επιγραφές, μνημεία, τοιχογραφίες, βιβλία κ.λπ.), δηλαδή υλικό που δημιουργήθηκε με ιστορική σκοπιμότητα είτε σαν πηγή με «ευρεία έννοια» (π.χ. δημιουργήματα της ανθρώπινης καθημερινής εργασίας).

Επίσης, υπάρχει παράλληλα ένα πλήθος επιστημών που μπορούν να χαρακτηριστούν βοηθητικές για την Ιστορία, όπως είναι η Παλαιογραφία, η Διπλωματική, η Νομισματική, η Χρονολογική, η Γενεαλογία κ.ά. Μαζί μ' αυτές που σχετίζονται άμεσα με την επιστήμη της Ιστορίας ή την Αρχαιολογία, ένα πλήθος άλλων επιστημών μπορούν να βοηθήσουν στη μελέτη του παρελθόντος, δουλεύοντας πάνω σε μερικά από τα Επτά Κλειδιά που αναφέραμε πιο πριν. Τέτοιες επιστήμες είναι η Γεωλογία, η Ζωολογία, η Βοτανική, η Ψυχολογία ή Αστρολογία ή η Θεολογική Φαινομενολογία (που συγκρίνει τις διάφορες θρησκείες).

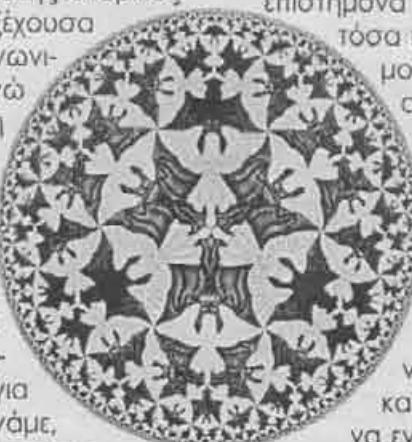
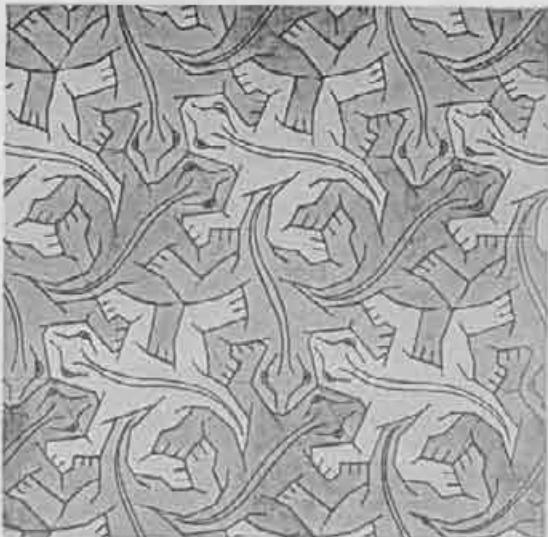

Η αναζήτηση της Αλήθειας και οι ψυχολογικές όψεις της έρευνας

Σ' όλη αυτή την αναζήτηση της αλήθειας για τον άνθρωπο, το παρελθόν του και την εξέλιξή του, υπεισέρχεται, αναπόφευκτα, ο ψυχολογικός υποκειμενικός παράγοντας του εκάστοτε ερευνητή. Δυστυχώς, για ένα σύγχρονο ιστορικό δεν είναι εύκολο να μελετήσει και να ερμηνεύσει ένα ιστορικό γεγονός, χωρίς να το δει μέσα από το πρίσμα των πολιτικών ή θρησκευτικών του πεποιθήσεων ή των ηθικών αξιών της εποχής του.

Η αντικειμενικότητα δύσκολα συναντάται, όχι μόνο επειδή βρισκόμαστε χρονικά μακριά από τα ιστορικά γεγονότα που μελετάμε, αλλά κι επειδή αυτά αναλύονται και κρίνονται, κατά κανόνα, «ανάλογα με τα μάτια» του ερευνητή. Έτσι άλλη στάση θα έχει ένας μουσουλμάνος ιστορικός σχετικά με τη ζωή του Μωάμεθ και άλλη ένας δυτικός ερευνητής. Ένας κομμουνιστής ιστορικός θα καταλήξει σε ερμηνείες, δινοντας εξέχουσα σημασία στους οικονομικούς και κοινωνικούς παράγοντες ενάς γεγονότος ενώ κάποιος άλλος θα τους βάλει σε δεύτερη μοίρα. Κάποιος θα θεωρήσει τη μάχη των Θερμοπυλών σαν μια πράξη υπέρτατης αυτοθυσίας και δόξας ενώ κάποιος άλλος θα την παρουσιάσει σαν άσκοπη θυσία.

Κυρίως όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε τους ψυχολογικούς, ηθικούς και κοινωνικούς παράγοντες που συμβάλλουν για να γραφτεί η Ιστορία. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, για παράδειγμα, ότι «την Ιστορία τη γράφουν οι νικητές» σε οποιοδήποτε επίπεδο: εθνικό, πολιτικό, θρησκευτικό, επιστημονικό. Έτσι, οι σύγχρονοι ερευνητές κάνουν συχνά το λάθος να υποτιμούν και να κριτικάρουν αρχαίους πολιτισμούς ή ιστορικά πρόσωπα, με βάση τις ιδέες και την ηθική του σύγχρονου κόσμου.

Έτσι, ένας αρχαίος Αιγύπτιος ή Έλληνας πολίτης θεωρείται συχνά υποδεέστερος, απλά επειδή εμείς ζούμε σήμερα σε μια εποχή με τεχνολογικά επιτεύγματα. Ένας ιστορικός της επιστήμης υποτιμά έναν επιστήμονα του Μεσαίωνα επειδή «δεν γνώριζε τόσα πολλά όσο ένας σημερινός επιστήμονας» και κάποιοι κατακρίνουν τους αρχαίους πολιτισμούς για τον θεσμό της σκλαβιάς, ενώ στις μέρες μας εκατομμύρια «εργαζόμενοι» ζουν και δουλεύουν σε συνθήκες πολύ χειρότερες από αυτές των «αρχαίων δούλων».

Πέρα όμως από κάθε υποκειμενικότητα, ο ερευνητής του παρελθόντος που θέλει να είναι αμερόληπτος και να προχωρήσει σε βάθος, πρέπει να εντυφωφήσει στον τρόπο ζωής και τις αξεις των ανθρώπων της εποχής που μελετάει, καθώς και στον τρόπο μετάδοσης της αρχαϊκής γνώσης, η οποία βασιζόταν σ' αυτά τα Επτά Κλειδιά Ερμηνείας. Προς την κατεύθυνση αυτή μπορούν να συμβάλλουν όλες οι σύγχρονες επιστήμες, οι οποίες -λίγο ή πολύ- σχετίζονται με αυτά τα Επτά Κλειδιά που ανοίγουν το «σεντούκι» της γνώσης κάθε μυητικού και παραδοσιακού αρχαίου πολιτισμού.

Βιβλιογραφία

- «ΤΟ ΤΑΟ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ», Fritjof Capra, εκδ. Ωρόρα, Αθήνα 1982.
- «ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΕΙΟΝ, Η ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ», εκδ. Νέα Ακρόπολη, Αθήνα 1990.
- «ΤΑ ΤΡΙΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ», Γ.Α. Πλάνας, εκδ. Νέα Ακρόπολη, Αθήνα 2002.
- «Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΩΝ ΑΛΧΗΜΙΣΤΩΝ», J. Sadoul, εκδ. Νέος Σταθμός.
- «ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ», εκδ. Πάπυρος.
- «Η ΑΛΧΗΜΕΙΑ», Zak Karl - Μισέλ Γκρανζέ, εκδ. Αστάρτη
- «ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ», J.A. Livraga, εκδ. Νέα Ακρόπολη.
- «ΜΥΣΤΙΚΗ ΔΟΞΑΣΙΑ», E.P. Μπλαβάτσκυ, εκδ. Πνευματικός Ήλιος.

ΟΙ ΣΚΕΠΤΟΜΟΡΦΕΣ

και πώς κυριαρχούνται

Jorge Angel Livraga

Η εκλαϊκευση του "εσωτερισμού" έχει δημιουργήσει πολλές παραμορφωμένες έννοιες που στερούνται στέρετς βάσης. Κι αυτό, μακροπρόθεσμα, ευνοεί μονάχα τον ιστορικό υλισμό και το σκεπτικισμό και οδηγεί στην ψυχική και φυσική καταστροφή όλο και περισσότερους ανθρώπους, εξ αιτίας των «ερασιτεχνών» των λεγόμενων Απόκρυφων Επιστημών. Εξ άλλου, η αλήθεια είναι ότι το εσωτερικό, όταν εκλαϊκεύεται χωρίς να έχει δοκιμαστεί αρκετά, γίνεται "εξωτερικό". Ο αληθινός εσωτερισμός δεν θα εκλαϊκευτεί ποτέ. Γι' αυτό, θα ξεκαθαρίσουμε κάποια βασικά σημεία, με σκοπό καθαρά και μόνο να προστατεύσουμε τους αναγνώστες.

Μια μορφή είναι πάντα νοητική.

Η μορφή δεν είναι η ύλη. Η μορφή περιέχει την ύλη και γίνεται ο φορέας έκφρασής της. Αν κάτω από ένα φύλλο χαρτιού τοποθετήσουμε ένα μαγγνήτη και πάνω στο φύλλο ρινίσματα σιδήρου, θα δούμε ότι η απλή άναρχη συσσώρευση αυτών των μορίων ακολουθεί τη μορφή του μαγνητικού πεδίου που εκπέμπει ο μαγγνήτης. Η μορφή που εμφανίζεται δεν προέρχεται από την ύλη, αλλά από τον μαγγνητικό κι αόρατο προσανατολισμό που δημιουργεί ο μαγγνήτης. Επι, η υλική μορφή ανταποκρίνεται πάντα σε μια ήδη υπάρχουσα στα λεπτά ή ενεργειακά επίπεδα μορφή. Η λεπτότερη ενεργειακή μορφή είναι αυτή που γνωρίζουμε ως σκεπτομορφή. Ακόμα και η μορφή του μαγγνήτη υπήρχε κάποτε αντικείμενο κάποιας σκέψης και ο μαγνητισμός απαντά σ' ένα είδος του Κοσμικού Νου, το οποίο προσαρμόζει ο ανθρώπινος νους κάτω από την εξωτερική εμφάνιση του μαγγήτη. Ο ανθρώπινος νους είναι μονάχα μια "αποκρυστάλλωση" του Κοσμικού Νου, στον οποίο παρεμβάλλεται η βούληση του να Είναι, αυτό που οι Ινδοί ονομάζουν *Manas Taihasi*. Επομένως, η υλική μορφή είναι πάντα παροδική και φθαρτή και ζει τόσο όσο η σκεπτομορφή που την εμψυχώνει. Μια σκεπτομορφή έχει μεγάλη δύναμη.

Δεδομένης της πλαστικότητας των λεπτών επιπέδων, μια Ιδέα-Μορφή έχει μεγάλη αποτελεσματικότητα, επειδή προσαρμόζεται σαν Ον, για να πλαστεί στην Ουσία του φαινομενικού κόσμου, που είναι αυτός που συνήθως αντίλαμβανόμαστε. Μια σκεπτομορφή, αν τραφεί κι εκφραστεί κατάλληλα, προκαλεί αναπόφευκτα αλλαγές στη σφαίρα του υλικού, που πάντα αφήνεται να παρασυρθεί από εκείνη, εφόσον η ύλη δεν έχει ούτε μορφή ούτε βούληση έξω από τη δική της ύπαρξη.

Έτσι αλυσοδένονται οι διάφορες απόψεις, οι μόδες, η προπαγάνδα. Είναι απλές σκεπτομορφές που έχουν σκοπό να δράσουν πάνω στην ύλη, αφού έχουν ασκήσει τη δύναμή τους πάνω στον άβουλο νου των μαζικοποιημένων ανθρώπων. Ο λεγόμενος αποστάτης δεν είναι παρά ένα θύμα αυτών των ρευμάτων, που στηρίζονται στη μηχανοποίηση των προ-προγραμματισμένων από σκεπτομορφές υλικών μορφών. Τα χρώματα, οι ήχοι και η μουσική, οι στάσεις, οι τρόποι ζωής αποτελούν την "ηθική" της παρούσας στιγμής, δηλαδή τη "συνήθεια" που κυβερνά τις μάζες. Στη μάχη των σκεπτομορφών αυτή που επιβάλλεται είναι η πορογανωμένη και δυνατή, ενώ με τα κατάλοιπα των ηπημένων ιδεών δημιουργεί ενισχύσεις για τη δική της μορφή.

Μια σκεπτομορφή έχει μεγάλη δύναμη, αλλά δεν είναι αήττητη.

Μόλις είδαμε, σε γενικές γραμμές, τη δύναμη μιας σκεπτομορφής. Μπορεί κανείς να τη νικήσει; Ναι, με μια άλλη σκεπτομορφή, αντίθετης τάσης και μεγαλύτερης δύναμης, κυρίως πνευματικής, αφού οι πράξεις και η θέληση που εκφράζονται στα λεπτότερα επίπεδα έχουν υπερισχύουν από τα λιγότερο λεπτά, που είναι πιο βραδυκίνητα κι εύθραυστα, λόγω της "κρυσταλλοποίησής" τους. Μια Σκεπτομορφή, που τη δημιουργήσε το ανώτερο πνεύμα και τη σχεδίασε καλά ένας

δυνατός νους, μπορεί να νικήσει τις διεστραμένες σκεπτομορφές καθώς και όλες εκείνες που έχουν να κάνουν με τον άστατο ψυχικό και φυσικό κόσμο. Κάθε γυναλκα, κάθε άνδρας έχουν στον πνευματικό κόρφο τους την αναγκαία δύναμη για να πλάθουν και να εκπέμπουν σκεπτομορφές. Η γενική αδυναμία των εκπομπών οφείλεται στην άγνοια της τεχνικής και στην αμφιβολία που έχει σπείρει στις ίδιες τις ψυχές τους η ανεπαρκής συγχρονη εκπαίδευση, που έχει ενθρονίσει την ευθραυστότητα, την αμφιβολία, τα καπρίτσια. Άλλα ο νους που είναι πειθαρχημένος από την προσπάθεια και τη βούληση να Είναι, που δεν έχει διαστροφές και φαύλες ιδέες, ώστε να καταναλώνει άσκοπα ενέργεια και να εκτροχιάζεται, προσφέρει ενδιαφέρουσες ευκαιρίες να νικήσει κάθε μορφή αντίστοιχης, μεταλλάσσοντάς την σε θετική εμπειρία και σε επιπυχείς πράξεις. Ας θυμηθούμε ότι, σε τελευταία ανάλυση, μια σκεπτομορφή μπορεί να νικηθεί μονάχα με μια άλλη σκεπτομορφή. Η φυσική πειθαρχία, η υγιεινή, τα τραγούδια, τα όμορφα τοπία, τα αλτρουιστικά συναισθήματα είναι ανεκτίμητοι βοηθοί στη μάχη ενάντια σε μια κακή σκεπτομορφή. Επίσης, βοηθούν η προσευχή και η εργασία, το ηρωικό αίσθημα της γενναιοδωρίας προς τους συνανθρώπους μας και η αξιοπρέπεια του ατόμου. Πώς κυριαρχείται οριστικά μια σκεπτομορφή;

Πρώτα απ' όλα, πρέπει να τη νικήσουμε μέσα μας. Όποιος δεν νικήσει τον εαυτό του, ποτέ δεν θα μπορέσει να νικήσει τον περίγυρό του. Επειδή, αν το αναλύσουμε καλά, τον πρώτο περίγυρό του τον αποτελούν οι δικοί του φορείς συνείδησης, στο συγκινησιακό, ζωτικό και φυσικό επίπεδο. Όποιος δεν μπορεί να σηκωθεί απ' το κρεβάτι το πρωί, ακόμα κι αν το επιθυμεί πολύ, ας μην ονειρεύεται

Οι Σκεπτομορφές και πώς κυριαρχούνται

να αναστήσει ιδεολογίες και να έχει οπαδούς, εκτός αν πρόκειται για ηλιθιους. Όποιος ανυψώνεται μέσα του κι αντιμετωπίζει θαρραλέα την αντίξοότητα ή τη συμφορά, αυτός μόνο μπορεί να τις νικήσει. Όποιος δεν δρα μ' αυτόν τον τρόπο και τριγυρίζεται από τα αόρατα έντομα της νοητικής βρωμιάς, είναι ένας νεκρός που περπατά... και σύντομα θα τον βρει ο φυσικός θάνατος, χωρίς να έχει αφήσει στον κόσμο ίχνη του περάσματός του. Αφού τα καταφέρει σ' αυτήν την πρώτη φάση, στη συνέχεια πρέπει να περάσει στην συστηματική εφαρμογή, χωρίς να ενδιέι και χωρίς να κάνει διακοπές. Ξέρουμε ότι πολλοί νέοι μισούν κάθε μορφή πειθαρχίας, αλλά αυτή η απόρριψη προκλήθηκε τεχνητά από σκοτεινά συμφέροντα, τα οποία σφετερίζονται οι υλιστές κάθε χροιάς ή οι ψευτοπνευματιστές και εξωτικοί αναρχικοί, που είναι αιχμάλωτοι της δικής τους μαγνητικής και βιολογικής καμπάνας, που τους κτηνοποιεί.

Είναι πάρα πολύ σημαντικό να μην "αναπιαύμαστε στις δάφνες μας", επειδή η δυσοίωνη σκεπτομορφή μπορεί να έχει απορριφθεί, αλλά δεν έχει μεταλλαχτεί. Αν σκεφτούμε την πλαστικότητα των σκεπτομορφών, θα δούμε πόσο δύσκολο είναι να είμαστε σίγουροι ότι τις ξεπεράσαμε. Αυτήν τη βεβαιότητα θα μας τη δώσουν οι αλλαγές που συμβαίνουν στη ζωή ενός ανθρώπου που προσπάθησε για κάτι τέτοιο. Αν, φυσικά, ζωτικά, ψυχικά και νοητικά είναι περισσότερο καθαρός και αγνός, σημαίνει ότι θριάμβευσε. Ειδάλλως, αν η παλιά αρνητική σκεπτομορφή έχει αντικατασταθεί με ναρκωτικά ή φανατικές εμμονές, στην πραγματικότητα επιβιώνει με διαφορετική εμφάνιση.

Χρειάζεται να έχουμε ένα αγνό περιβάλλον, υγιείς συντροφίες, ορθά μέσα ζωής. Να αποφύγουμε τους "αγίους" που προσφέρουν "μυήσεις" σ' ένα καλοκαιρινό σεμινάριο.

Η υγιέστερη προφύλαξη είναι η δραστήρια εργασία και η μελέτη.

Να μη δίνουμε στο σεξ μεγαλύτερη σημασία απ' αυτήν που έχει.

Να καλλιεργούμε την Αγάπη, τη Γενναιοδωρία, τις Τέχνες, τα Γράμματα και τις Επιστήμες. Να αποφύγουμε τις υπερβολές στο φαγητό, στο ποτό και στο κάπνισμα. Να κάνουμε στο τέλος κάθε μέρας μια σύντομη αλλά γόνιμη ενδοσκόπηση. Να πιστεύουμε στο Θεό και στην αθανασία της Ψυχής, όχι από συνήθεια, αλλά από εσωτερική πεποίθηση. Να αποστρεφόμαστε το κακό, απ' όπου κι αν προέρχεται. Να προτιμάμε πάντα τις πνευματικές μουσικές κι ένα πνευματικό περιβάλλον κι όχι τα ξέφρενα όργια. Όλα αυτά αποτελούν ένα σίγουρο ζωτικό μηχανισμό που μας προφυλάσσει, ώστε να μην πέσουμε στα δίχτυα των ξένων προς εμάς σκεπτομορφών.

Όποιος ζει με τον τρόπο που μόλις εκθέσαμε, μεταλλάσσεται, αργά αλλά αναπόφευκτα. Ζει ταυτόχρονα ένα Νέο Χρόνο, γεμάτο από ευτυχία, πλούσιο σε χροιές, γεμάτο από δυνατότητες θριάμβου σ' όλα τα επίπεδα. Η δική μας έννοια της "Ακρόπολης" ή "Ακρω Πόλεως" δεν είναι άλλη από το να αποτελέσουμε μια καλύτερη κοινωνία με καλύτερα άτομα. Αυτούς δεν τους επηρεάζουν οι εφήμερες σκεπτομορφές και δεν αφήνονται να παρασυρθούν από καταστροφισμούς. Ξέρουν ότι η Βούληση, ιππεύοντας καινούριες σκεπτομορφές, νέες και δυνατές, δύστοντας την νίκη.

Κατά κάποιον τρόπο, ούτε ο θάνατος υπάρχει γι' αυτά τα όντα που έχουν διεισδύσει στη Μία-Ζωή, αυτήν που δεν σταματά ποτέ. Ανανεώνεται, αλλά δεν σταματά ποτέ, ακολουθώντας την ίδια την πορεία της Φύσης. Ένα Νέο Ραλόι σημαίνει γι' αυτούς μονάχα ευτυχισμένες ώρες. Αυτοί πορεύονται με το νέο Χρόνο.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ BONSAI

του Καθ. Γεώργιου Α. Πλάνα, Ιερυπή και Διευθυντή
της Νέας Ακρόπολης στην Ελλάδα

Ανάμεσα στις τέχνες και τον απέραντο πλούτο του ανατολικού μυστικισμού συναντάμε μία τέχνη η οποία, ακόμα και σήμερα, εξακολουθεί να είναι ελάχιστα γνωστή στην Ευρώπη και σχεδόν άγνωστη στην Ελλάδα. Πρόκειται για την Τέχνη του Μπονσάι, δηλαδή για τη δημιουργία και την καλλιέργεια δέντρων νάνων.

Αλλά πώς ορίζεται ακριβέστερα ένα Μπονσάι; Γιατί, το να έχει κανείς ένα δέντρο μέσα σε μία γλάστρα, έστω ρηχή, δεν κάνει αναγκαστικά ένα Μπονσάι. Ένα Μπονσάι είναι μία καλλιτεχνική απομίμηση ενός φυσικού δέντρου σε μικρογραφία. Είναι, στην ουσία, ένα έργο τέχνης φτιαγμένο από το ανθρώπινο χέρι, μέσα από λεπτό χειρισμό και ειδικές φροντίδες, για το οποίο χρησιμοποιούνται ως υλικό τα φυσικά φυτά. Πάνω απ' όλα είναι μία απατηλή εικόνα ενός πραγματικού δέντρου.

Το Μπονσάι είναι μια μορφή τέχνης. Όπως κάθε εικαστική τέχνη, περιέχει όλα τα ουσιαστικά αισθητικά στοιχεία: σύνθεση, ισορροπία, προοπτική, βάθος, υφή, χρώμα κ.λ.π.

Η αντιστοιχία μ' ένα ζωγραφισμένο τοπίο είναι κατάλληλη, με τη διαφορά ότι το έργο τέχνης του Μπονσάι ποτέ δεν είναι τελειωμένο. Είναι ζωντανό, έχει μια έντονη δυναμική, που απαιτεί από τον καλλιτέχνη μία συνεχόμενη προσπάθεια και υπευθυνότητα.

Χρειάζεται να διατηρείται συνέχεια, για να μη χάσει την ομορφιά και τη γοητεία του, και εφόσον τα δέντρα μπορούν να ζήσουν πολλούς αιώνες, το ζωντανό και δυναμικό αυτό έργο τέχνης κληροδοτείται από γενιά σε γενιά.

Η λέξη bonsai είναι γιαπωνέζικη και σημαίνει "δέντρο νάνος σε ρηχό δίσκο". Είναι μία παραλλαγή της αντίστοιχης αρχαϊας κινέζικης λέξης "Pen-Zin" που σημαίνει κάπι ανάλογο, δηλαδή "μικρό δέντρο νάνος". Έτσι, συνήθως πιστεύεται ότι η τέχνη του Μπονσάι ξεκίνησε από την Ιαπωνία, αλλά αυτό δεν είναι αλήθεια. Ξεκίνησε από την Κίνα και υπάρχουν αναφορές ότι από το έτος 2000 π.Χ. ήδη οι Κινέζοι καλλιεργούσαν φυτά σε δοχεία, ως τμήμα της κανονικής κηπουρικής τέχνης τους.

Οι Κινέζοι έχουν μια μακρόχρονη κηπουρική παράδοση. Ήταν ένας από τους πρώτους γνωστούς πολιτισμούς, μαζί με τον αιγυπτιακό και τον περσικό, που

Αγριόπευκο σε στυλ «ανεμοδαρμένο», ποικιλία του κεκλιμένου στυλ. Μήκος 69 εκ.
ανέπτυξαν σε μεγάλο βαθμό αυτήν την τέχνη του εξωραϊσμού της Φύσης και την ικανότητα να δημιουργούν πανέμορφους κήπους. Μπορεί κανείς να παρακολουθήσει την ιστορία των πρώτων κινέζικων κήπων μέχρι τη δυναστεία Τσανγκ (605-705 αιώνας π.Χ.).

Τα στοιχεία που έγινε δυνατό να συλλεχθούν σε σχέση μ' αυτό το μακρινό παρελθόν, και ιδιαίτερα για την τέχνη του Μπονσάι, είναι αυτά που μας κληροδότησαν οι αρχαίες παραδόσεις. Ήδη τα κινέζικα ζωγραφισμένα ρολά που χρονολογούνται το 600 μ.Χ. παριστάνουν μικρογραφίες δέντρων σε όμορφα μικρά κεραμικά δοχεία. Πιθανόν ήταν Κινέζοι βουδιστές μοναχοί που τον 10ο ή 11ο αιώνα μετέφεραν στην Ιαπωνία το Μπονσάι ως

θρησκευτικό αντικείμενο. Ο κινέζικος Βουδισμός, και ειδικά ο Βουδισμός Ζεν, έδινε πολλή σημασία στην τέχνη του Μπονσάι, ως ένα ακόμα μέσο πνευματικής διαμόρφωσης των μοναχών. Πιθανόν, λόγω της τεράστιας υπομονής και επιμονής που χρειάζονται για την άσκησή της.

Μια συστάδα από 5 picea yezoensis, που καλλιεργήθηκαν επί 25 χρόνια μαζί. Το μεγαλύτερο είναι 75 εκ.

χαρακτηριστικό των κινέζικων κήπων, που επίσης καθρεφτίζεται στην αισθητική του Μπονσάι, είναι η απουσία τυπικότητας. Αυτό το στοιχείο έρχεται σε πλήρη αντίθεση με την αρχιτεκτονική και τις άλλες πολιτισμικές τους εκφράσεις, γεγονός που ξενίζει πολύ τους Δυτικούς. Αυτό όμως εξηγείται λογικά, εφόσον οι Κινέζοι είναι ένας πολύ πρακτικός λαός. Διαλέγουν διάφορους κανόνες αν τους είναι χρήσιμοι, και αν όχι, τους αλλάζουν με άλλους. Αυτός ο τρόπος συμπεριφοράς έχει μία φιλοσοφική βάση: Για τον Κινέζο οι γεωμετρικοί κανόνες φυλάγονται για εκείνους τους τομείς που εκφράζουν ανθρώπινες σχέσεις. Σχετικά με τον κόσμο της φύσης ποστεύουν ότι το καλύτερο είναι να αφήσουμε τα πράγματα να ακολουθήσουν τη δική τους φυσική τροπή. Έτσι, ενώ στα σπίτια τους και στις σχέσεις μεταξύ τους ακολουθούν την κομφουκιανή ηθική, στις σχέσεις τους με το περιβάλλον, τη Φύση και ειδικά με τα φυτά εφαρμόζουν τις γραμμές της Ταϊϊστικής φιλοσοφίας.

Μπορεί κάποιος να αναρωτηθεί γιατί οι Αιγύπτιοι ή οι Πέρσες δεν ανέπτυξαν την τέχνη του Μπονσάι. Πιθανόν να οφείλεται στο γεγονός ότι οι κήποι των πρώτων διέφεραν ριζικά από τους κήπους των Κινέζων. Ανάμεσα στους διάφορους λόγους αυτής της διαφοράς είναι ότι η Κίνα, σε αντίθεση με την Αιγύπτιο ή την Περσία, ήταν πάντοτε πλούσια σε ντόπια φυτά και δεν χρειάζοταν να κάνει εισαγωγές. Ανάμεσα στις χώρες με ήπιο κλίμα, η Κίνα είναι εκείνη που έχει την πιο ποικιλή χλωρίδα, καθώς επίσης και θαυμάσια βλάστηση σε βουνά και πεδιάδες. Οι Κινέζοι πρασπάθουσαν πάντοτε να μιμηθούν αυτήν τη Φύση και να τη φέρουν κοντά, στα σπίτια τους. Οι άλλοι δύο πολιτισμοί ζούσαν, αντίθετως, σ' ένα περιβάλλον πολύ πιο ξερό και προσπαθούσαν ώστε οι κήποι τους να ξεχωρίσουν από το περιβάλλον, δημιουργώντας μία εντελώς διαφορετική πραγματικότητα. Οι Κινέζοι μιμούνταν και ανέπτυσσαν τη φύση γύρω τους, ενώ οι Αιγύπτιοι και οι Πέρσες ήταν υποχρεωμένοι να αναπλάθουν ακριβώς την αντίθετη από αυτήν που τους περιέβαλλε.

Οι Κινέζοι λοιπόν ήταν ένας από τους πρώτους λαούς που έμαθαν να εκτιμούν τη φυσική ομορφιά που υπήρχε γύρω τους και αυτό γίνεται έντονα αισθητά σε όλες τις μορφές τέχνης τους, από τη ζωγραφική και τη γλυπτική μέχρι τις τέχνες του πολέμου.

Σε κανέναν άλλο πολιτισμό, από τη μακρινότερη αρχαιότητα, τα φυτά δεν έπαιζαν έναν τόσο σημαντικό ρόλο. Υπάρχουν γραπτά του 5ου π.Χ. αι. που ήδη μιλούν για τις τεχνικές της μεταφύτευσης και για τα μπολιόσματα των δέντρων.

Ένα σημαντικό

Άγρια μηλιά από το Ναγκασάκι σε πλήρη ανθοφορία.

Η ΑΘΑΝΑΣΙΑ, ΤΟ ΙΕΡΟ ΒΟΥΝΟ ΚΑΙ ΤΟ BONSAI

Στην Κίνα ο συμβολισμός του Βουνού είναι εξαιρετικής σημασίας. Το βουνό θεωρείται ότι είναι η ενεργειακή απόθηκη του Σύμπαντος και η κορυφή της δύναμης και της εξουσίας όπου κατοικούν οι Θεοί, συγκεκριμένα οι λεγόμενοι 8 Αθάνατοι. Να λείπει το βουνό σ' έναν καθώς πρέπει κινέζικο κήπο ήταν κάπι το αδιανόητο.

Αυτός ο σεβασμός στο βουνό αδήγησε στη λατρεία των βράχων, που έφτασε στο αποκορύφωμά της κατά τη δυναστεία Τανγκ (600-900 μ.Χ.). Σημαντικός ρόλος σ' αυτήν τη θρησκευτική αντίληψη για την ιερότητα του βουνού έπαιξε ο Ταοϊσμός. Τα βουνά ξυπνούν μία αισθηση για το μακρινό, το αιώνιο, το σταθερό και αμετακίνητο, για το παντοδύναμο. Και αυτός είναι ο τρόπος με τον οποίο οι Ταοϊστές έβλεπαν τη σχέση του Ανθρώπου με το Σύμπαν.

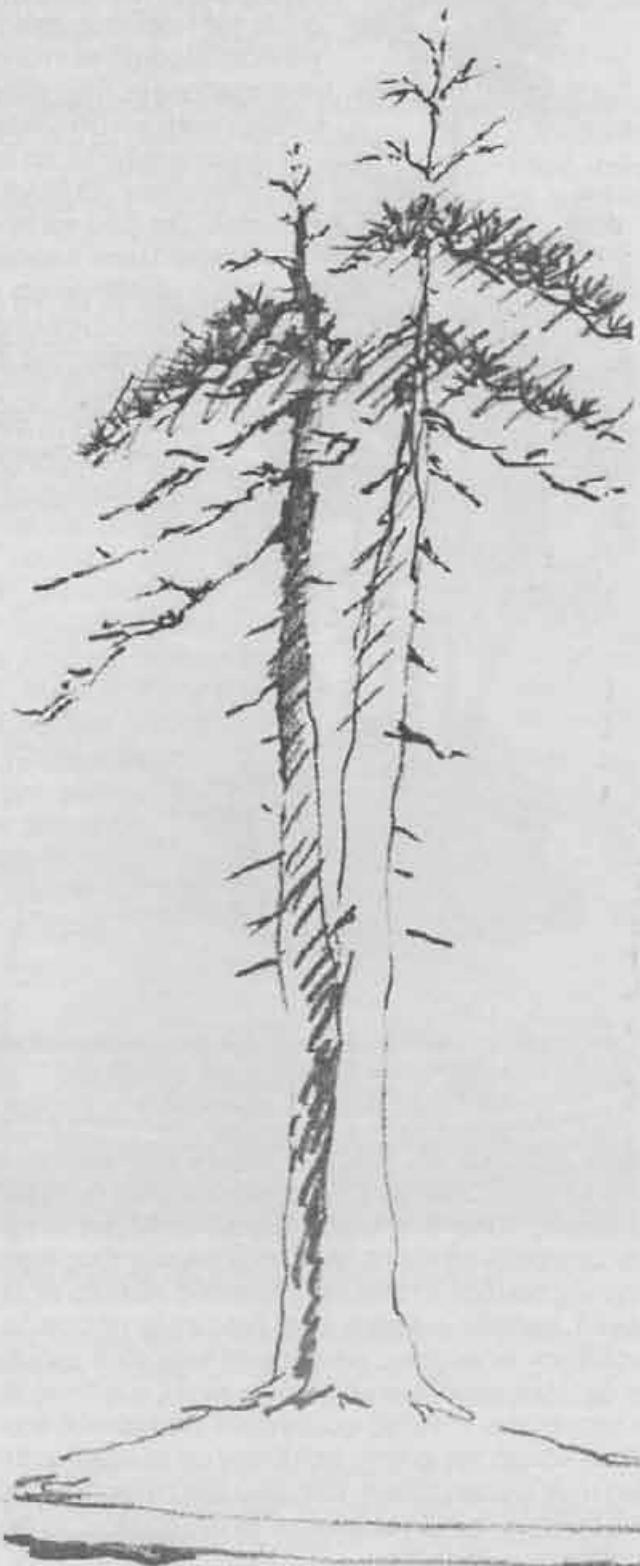
Σ' αυτό το πλαίσιο, το γεμάτο μαγεία και μυστικισμό, αναπτύχθηκε ο μύθος των "Αθανάτων" ή Hsien. Λέει ότι υπάρχουν 8 Αθάνατοι (οι Part-Hsien) που ζουν στα βουνά, οι οποίοι πού και πού επισκέπτονται τους ανθρώπους ή επιτρέπουν στους άξιους ανθρώπους να τους επισκεφθούν στο βουνό. Και τότε μπορεί να τους χαρίσουν το μυστικό της αθανασίας. Ειδικά οι Ταοϊστές, που είχαν βάλει ως στόχο την κατάκτηση της αθανασίας, τους λάτρευαν πολύ και συνεπώς σέβονταν τα βουνά και όλα τα όντα που κατοικούν σ' αυτά.

Οι Ταοϊστές έπαιξαν έναν πολύ σπουδαιό ρόλο στην ανάπτυξη της τέχνης του Μπονσάι, γιατί καθώς έκαναν τις αλχημικές τους έρευνες (οι Ταοϊστές ήταν φημισμένοι αλχημιστές, μάγοι και γιατροί) με ορυκτά, μέταλλα και φυτά, με την ελπίδα να βρουν το ελιξίριο της αθανασίας [1], συγκέντρωσαν ένα μεγάλο πλούτο γνώσεων για φυσική ιατρική και θεραπευτικά βότανα. Για παράδειγμα, ανακάλυψαν έναν μύκητα που έλεγαν ότι μπορούσε να επιμηκύνει τη ζωή, όπως υπάρχουν άλλοι που μπορούν να προκαλέσουν παραισθήσεις. Σε μερικές αρχαίες ζωγραφιές φαίνονται Ταοϊστές μοναχοί που κρατούν αυτόν το μύκητα στο ένα χέρι και μια μικρογραφία του Ιερού Βουνού στο άλλο. Αυτά τα σύμβολα σε μικρογραφία είχαν τεράστια σημασία, γιατί οι Κινέζοι φιλόστοφοι πίστευαν ότι σμικρύνοντας ένα αντικείμενο, θα μπορούσαν να χειριστούν άνετα όλες του τις ιδιότητες και μαγικές δυνάμεις. Οι πρακτικές σμίκρυνσης και μικρογράφησης είχαν μεγάλη σχέση με τις μαγικές τέχνες και την αναζήτηση της αθανασίας.

[1] Η έννοια της αθανασίας στην Κίνα έχει σχέση περισσότερο με τη μακροζωία (δηλαδή την παράταση της ζωής για μερικούς ακόμα αιώνες), πάρα με τη Δυτικοχριστιανική αντίληψη που αντιλαμβάνεται

την αθανασία ως τη δυνατότητα να ζήσει κανείς για πάντα στην Άλη Ζωή.

Οι Ταοϊστές ανέπτυξαν λοιπόν την τέχνη της σμίκρυνσης του μεγέθους και της επιμήκυνσης της ζωής των δέντρων, κλαδεύοντας ρίζες και κλαδιά, συρματώνοντας κορμούς και καθυστερώντας την άνοδο και την κυκλοφορία των χυμών τους, με τον ίδιο τρόπο που έκαναν πιο αργό το ρυθμό της αναπνοής του

σώματός τους για να μακραίνουν τη διάρκεια της ανθρώπινης ζωής. Κατά κάποιο τρόπο αυτά τα δέντρα - νάνοι ήταν μια αντανάκλαση των γέρικων και συστρεφόμενων εικόνων των ιδιών των Ταϊστών φίλοισσόφων αλχημιστών.

Αργότερα, η τέχνη του Μπονσάι, γεμάτη μυστικισμό και φιλοσοφία, εξαπλώθηκε στις αυλές και στα μοναστήρια, ειδικά στα βαυδιστικά, όπου μεταφέρθηκε από βουδιστές μοναχούς στα νησιά της Ιαπωνίας, στα οποία θα φτάσει στο απόγειό της και θα διατηρηθεί ως τις ημέρες μας. Σήμερα η Ιαπωνία είναι η κατ' εξοχήν χώρα του Μπονσάι, αν και στην Κίνα τελευταία, παρ' όλη την πολιτιστική καταστροφή του '60, ξαναγεννιέται το ενδιαφέρον γι' αυτήν την παλαιά παραδοσιακή τέχνη.

ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝΤΑΣ ΕΝΑ ΜΠΟΝΣΑΙ

Παραδοσιακά υπάρχουν δύο βασικές σχολές για τη δημιουργία και συντήρηση των Μπονσάι. Η μία, η παλαιότερη, που αναπτύχθηκε στη Βόρεια

Κίνα, θεωρεί ότι για τη δημιουργία του Μπονσάι χρειάζονται ειδικές τεχνικές φροντίδες όπως π.χ. η τοποθέτηση συρμάτων ή βαριδίων για να δοθούν περιέργα σχήματα στα κλαδιά. Η άλλη, του Νότου, η λεγόμενη Lignan, πιστεύει ότι τέτοιες μέθοδοι είναι αντιφυσικές και προτιμάει να επέμβει ελάχιστα. Απλώς ενεργεί μονάχα με το σύστημα του "άφησε να μεγαλώσει και μετά κλαδεύεις", επιτρέποντας στο δέντρο να μεγαλώσει όπως θέλει, με φυσικό τρόπο.

Από τη μακρινότερη αρχαιότητα, αλλά μέχρι και σήμερα ακόμη στην Ιαπωνία, τα Μπονσάι μαζεύονταν από τους απότομους γκρεμούς και τις ανεμοδαρμένες βουνοκορφές. Οι δύ-

Σ αυτό το μπονσάι ο κύριος κορμός έχει τοποθετηθεί μπροστά από τον δευτερεύοντα, ώστε να βελτιώθει η προοπτική και το βάθος.

οκολες, αυστηρές κλιματολογικές και περιβαλλοντικές συνθήκες ανάγκασαν πολλά από αυτά τα δέντρα να μεγαλώσουν ελάχιστα, παρουσιάζοντας συγχρόνως περιέργα, παραμορφωμένα και ταλαιπωρημένα σχήματα. Βεβαίως, συλλογή τέτοιων περιπτώσεων

Η τέχνη του bonsai

έχει πολλές δυσκολίες και ελάχιστες πιθανότητες επιβίωσης, όταν το δέντρο μεταφυτευτεί στις "πολιτισμένες" συνθήκες των μολυσμένων πόλεων μας. Γι' αυτό προτιμούνται άλλες μέθοδοι για τη δημιουργία ενός Μπονσάι.

Οι βασικότερες μέθοδοι είναι ξεκινώντας από σπόρο (απαιτεί μεγάλη υπομονή) και επιμονή, αλλά έχει τα καλύτερα ίσως αποτελέσματα), από έτοιμα δενδρύλλια αγορασμένα από φυτώρια, από μόσχευμα και από μόλια ή καταβολάδες. Διαλέγονται και κλαδεύονται ή και συρματώνονται επί χρόνια, έτσι ώστε να δείχνουν σαν να τα έχουν ιδείρει καταιγίδες και Θύελλες, ενώ στην πραγματικότητα πέρασαν σχεδόν όλη τους τη ζωή προφυλαγμένα σε μία ρηχή γλάστρα στον κήπο ή στο σπίτι μας.

Το πιο σημαντικό ίσως στην τέχνη του Μπονσάι είναι να κατορθωθεί αυτή η απομίμηση της πραγματικότητας, όπως επιχειρεί να κάνει και κάθε άλλη τέχνη. Έτσι, το αισθητικό αποτέλεσμα είναι πλήρες, όταν κάποιο δέντρο νάνος Μπονσάι μοιάζει πραγματικά μ' ένα δέντρο ανεμοδαρμένο και με μεγάλη ηλικία.

Η καλλιέργεια και η φροντίδα του Μπονσάι είναι μία πολύ χαλαρωτική απασχόληση, που φέρνει την ψυχή σε επαφή με τη φύση. Ο διάλογος και ο διαλογισμός με το Μπονσάι επιτρέπει τη δημιουργία ενός πνευματικού δεσμού ανάμεσα στον καλλιτέχνη και το έργο του, που έτσι βοηθάει τη φύση να αναπτυχθεί, και η φύση θα τον βοηθήσει χαρίζοντάς του την ομορφιά και τη δύναμη του Μπονσάι. Και μόνο να παρατηρήσει κανείς μερικά κάλοφτια γέμενα Μπονσάι, αρκεί για να αισθανθεί αμέσως μεγάλη εσωτερική γαλήνη και ηρεμία.

Για την πλήρη αισθητική επιτυχία χρειάζεται επίσης να ληφθεί υπ' όψη το μέγεθος, το σχήμα και το χρώμα της ρηχής γλάστρας, ώστε να βρισκεται σε αρμονική ισορροπία με το σχήμα και το μέγεθος του Μπονσάι.

Για να μπορέσει το δέντρο να επιβιώσει, είναι σημαντικό να φτιαχτεί το σωστό μίγμα από χώμα (συνήθως με τύρφη, άμμο, καστανόχωμα, κοκκινόχωμα, σε διάφορες αναλογίες).

γίες, μαζί με λιγη κοπριά, στάχτες, κατακάθια από καφέ, ρινίσματα σιδήρου και κερατόσκονη που θα προμηθεύσουν τα απαραίτητα θρεπτικά στοιχεία αργής διάλυσης). Επίσης είναι σημαντικό να διατηρηθεί πάντα η κατάλληλη ισορροπία στην υγρασία του χώματος και του φυλλώματος, ώστε να μη σαπίσουν οι ρίζες από υπερβολή στο νερό, αλλά ούτε και να βρεθεί ποτέ στεγνό -με εξαιρεση τα πεύκα- όπως επίσης να διατηρείται ο σωστός ρυθμός στις τακτικές λιπάνσεις. Το κλάδεμα των περιπτών κλαδιών ή εκείνων που ξεφύγουν από το επιθυμητό σχήμα, καθώς και των ρίζών, με ετήσια τακτικότητα αλλά στην κατάλληλη εποχή, θα συμβάλουν αποτελεσματικά τόσο στη διατήρηση της υγείας του Μπονσάι όσο και στη διατήρηση ή και συικρυνση του μεγέθους των φύλλων.

ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΣΤΥΛ

Υπάρχουν ολόκληρα βιβλία που μιλούν για όλα αυτά τα στοιχεία καλλιέργειας και φροντίδας των Μπονσάι, καθώς και για τα διάφορα στυλ, στα οποία μπορεί να διαμορφωθεί το σχήμα ανάπτυξή τους, αλλά σ' αυτό το σύντομο άρθρο θα περιοριστούμε στα πιο βασικά. Από παλιά παρουσιάστηκε η ανάγκη να ταξινομηθούν τα Μπονσάι σε μερικά βασικά στυλ ή ομάδες, με σκοπό να μπορούν να περιγραφούν πιο κατάλληλα ως προς τη σχέση με το φυσικό πρότυπό τους. Αυτές οι αρχικές ομάδες είναι σήμερα γνωστές ως τα κύρια κλασικά στυλ. Υπάρχουν γύρω στα 30 αναγνωρισμένα στυλ, αλλά τα πιο βασικά και συνηθισμένα είναι τα εξής:

Ανοιχτόχρωμο γιαπωνέζικο πεύκο (*Pinus parviflora "Himekomasatu"*) που μπολιάστηκε πάνω σ' ένα σκούρο γιαπωνέζικο πεύκο, από το οποίο πήρε τον ροζιασμένο κορμό. Διαμορφώθηκε στο κάθετο στυλ και έχει ύψος 60 εκ.

1- Το τυπικό όρθιο, που είναι κατακόρυφο, με τριγωνικό περίγραμμα. Είναι το στυλ με τους περισσότερους κανόνες και περιορισμούς. Για παράδειγμα, το πρώτο κλαδί πρέπει να ξεκινήσει από τη βάση στο 1/3 του συνολικού ύψους του Μπονσάι, η διάταξη των κλαδιών πρέπει να είναι κωνική και με σαφώς καθορισμένες αποστάσεις μεταξύ τους κ.λ.π.

2- Το άτυπο όρθιο χαρακτηρίζεται από ένα σχήμα σαν ελαφρό "S" στον κορμό, με κλίση ανάμεσα στις 10 με 20 μοίρες από την κάθετη. Αυτό το γεγονός επιτρέπει μεγαλύτερη ελευθερία σχεδιασμού και αποδέσμευση από τους πολύ αυστηρούς κανόνες του τυπικού όρθιου στυλ. Υπάρχει όμως ένας χρυσός κανόνας: να μην ξεκινούν ποτέ κλαδιά από το εσωτερικό μέρος των καμπυλών του κορμού. Η γενική σήλουέτα του δέντρου πρέπει επίσης να είναι κωνική.

3- Το επικλινές, που ονομάζεται έτσι για τη γενική έντονη κλίση του δέντρου, μεταξύ 40 και 45 μοίρες από την κάθετη. Απαραίτητη προϋπόθεση γι' αυτό το στυλ είναι να φαίνεται στην επιφάνεια του εδάφους μία γερή και απλωμένη ριζική βάση, για να μη δώσει την εντύπωση της αστάθειας. Τα κλαδιά του δεν πρέπει να έχουν κλίση προς τα πάνω, αλλά καλύτερα να κλίνουν ελαφρώς προς τα κάτω.

4- Το στυλ "καταρράκτης", με την παραλλαγή του "ημικαταρράκτη", είναι πολύ παλιό κινέζικο στυλ και το εμπνεύστηκαν από τα δέντρα που μεγαλώνουν σε γκρεμούς και στα κοιλώματα των βράχων. Πρέπει να έχει ένα κοντό κωνικό κεφάλι, αλλά μ' έναν κορμό αρκετά χοντρό, καμπυλωμένο όσο το δυνατόν πιο κοντά στο χείλος της γλάστρας, με τα κλαδιά του να πέφτουν κάτω από το επίπεδο του χώματος. Αν όμως παραμένει οριζόντια, παράλληλα με το έδαφος, ονομάζεται "ημικαταρράκτης". Η ευαισθησία και η μαγεία που περικλείει αυτό το στυλ το κάνουν ένα από τα δυσκολότερα αλλά και συγχρόνως από τα πιο όμορφα.

5- Το "ανεμοδαρμένο" στυλ προσπαθεί να αναπαράγει το οπικό αποτέλεσμα ενός δέντρου που το δέρνουν συνεχώς οι δυνατοί άνεμοι. Η καμπύλωσή του εκφράζει την επιμονή του να επιβιώσει πέρα από κάθε δυσκολία. Ο κορμός και τα κλαδιά του έχουν την κλίση τους προς μία

Η τέχνη του bonsai

μόνο κατεύθυνση, αυτήν του ανέμου. Ένα τέτοιο Μπουσάι είναι ένα σύμβολο δύναμης και επιμονής μπρος στις αναποδίες της ζωής.

6- Το "λογοτεχνικό" είναι επίσης από τα παλαιότερα και δυσκολότερα στυλ. Δημιουργήθηκε από μερικούς λόγιους "μανδαρίνους" της κινέζικης αυλής, όταν αηδιασμένοι από την παρακμή της εποχής (4ος - 5ος αι. μ.Χ.), έφυγαν μοναχοί στα βουνά για να αποκαταστήσουν την επαφή τους με τη φύση, την αγνότητα και το θείο και να περάσουν εκεί τα τελευταία χρόνια της ζωής τους. Η προτίμησή τους ήταν τα μοναχικά δέντρα, μεγαλωμένα σε απόκρημνα μέρη, με ασυνήθιστα χαρακτηριστικά λόγω των υπερβολικά σκληρών κλιματολογικών συνθηκών. Το κύριο σημείο σ' ένα τέτοιο Μπουσάι είναι οι λεπτές συστροφές του κορμού, ο οποίος έχει ελάχιστο φύλλωμα, ίσα-ίσα για να φαίνεται ότι είναι ζωντανό.

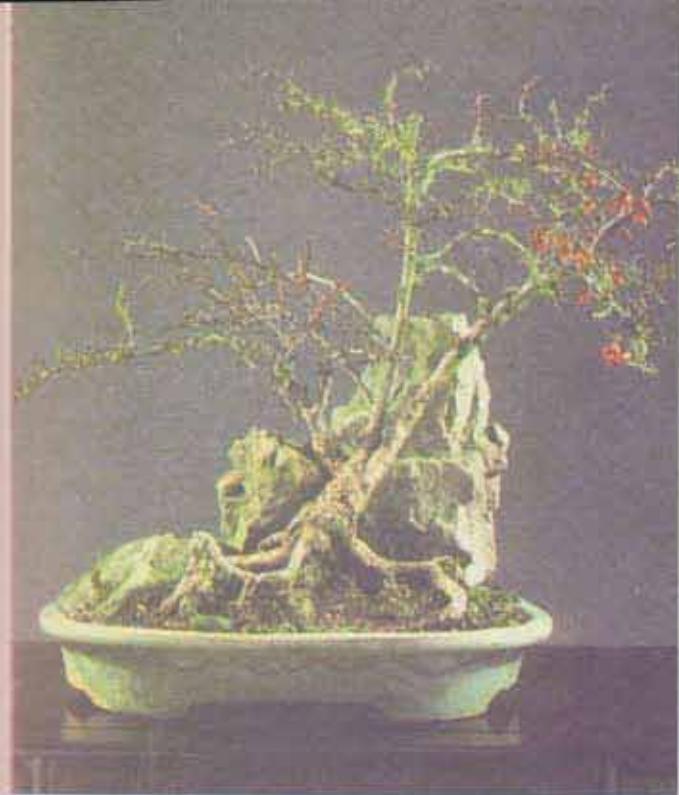
7- Το στυλ του σχισμένου κορμού δεν ακολουθεί κανέναν προδιαγραμμένο κανόνα σχεδιασμού. Ο σχισμένος κορμός δίνει την εντύπωση μεγάλης ηλικίας, αλλά απαιτεί πολλή προσοχή από τον καλλιτέχνη για να αποφύγει να σαπίσει το νεκρό ξύλο.

8- Το στυλ με εκτεθειμένες ρίζες (παραλλαγή αι ρίζες πάνω σε βράχο) είναι επίσης από τα πιο εντυπωσιακά. Οι

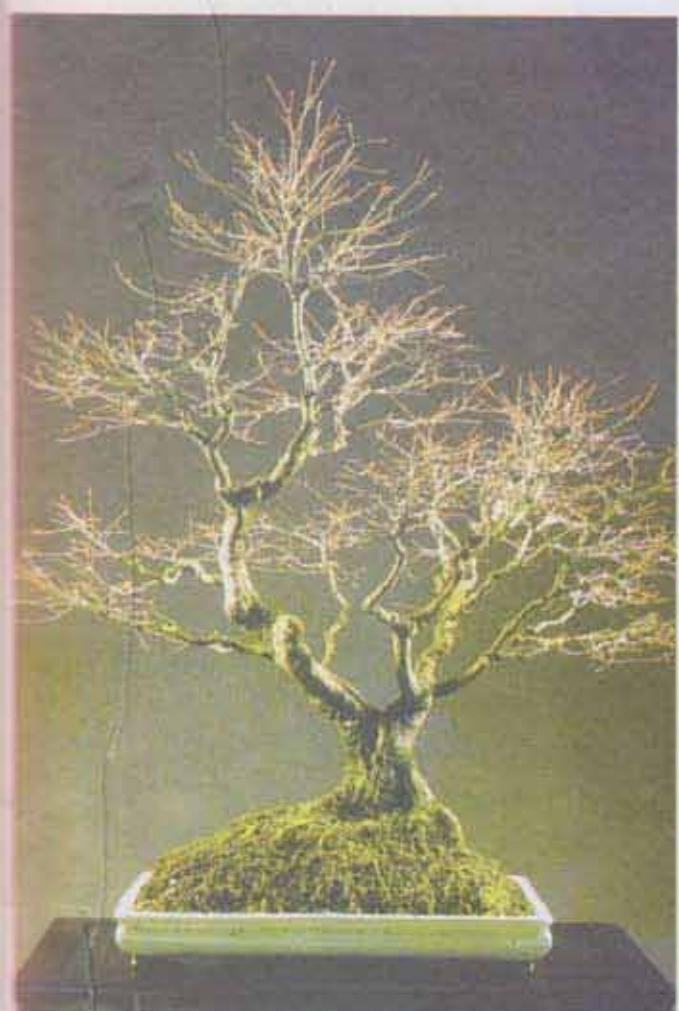

ρίζες αναπύσσονται ελεύθερα πάνω στο έδαφος. Θυμίζοντας εκείνα τα μεγάλα τροπικά δέντρα που φυτρώνουν σε βάλτους, με ρίζες που υψώνονται πάνω από το επίπεδο του έδαφους και του νερού.

Δέντρο που μεταφυτεύτηκε σ' ένα οβάλ δοχείο με ελκυστικό κρακελάρισμα από σμάλτο.

Μπουσάι Berberis thunbergii. Αφού διαμορφώθηκε επί 15 χρόνια, φυτεύτηκε στο κινέζικο κεκλιμένο στυλ με φαρμόλιθους που συμπληρώνουν το δέντρο.

Γιαπωνέζικο σφεντόμι, πιθανόν το καλύτερο μπουσάι σφενταμιού που βρίσκεται εκτός Ιαπωνίας. Υπολογίζεται ότι είναι περίπου 100 χρονών. Το φθινοπωρινό του χρώμα δίνει εντυπωσιακό, αλλά ίσως είναι ακόμα πιο κομψό χωρίς το φύλλωμά του.

Μαρπιδιά (*Prunus spinosa*). Μαζεύτηκε από το βουνό το 1974 και φυτεύτηκε σε βράχο το Νοέμβριο του 1977.

Αγριοκυπαρίσι σε δοχείο μαζί με μικρό συνδεστικό φυτό που του δίνει ένα «φυσικό» αποτέλεσμα.

9- Το στυλ "σκούπα" είναι επίσης πολύ κλασικό, αλλά και πολύ φυσικό, γιατί τα περισσότερα δέντρα στη φύση υιοθετούν αυτό το σχήμα. Ο κορμός είναι λιπός και τα κλαδιά τακτοποιούνται προς τα πάνω σαν μια ανάποδη σκούπα. Εδώ η κυρια γοητεία είναι το λεπτεπίλεπτο πλέγμα των κλαδιών, που κυρίως το χειμώνα στα φυλλοβόλα δέντρα μπορεί να δειχνει πανέμορφο.

10- Το στυλ του διπλού, τριπλού ή πολλαπλού κορμού, που αποτελείται από 2, 3 ή περισσότερους κορμους, οι οποίοι ενώνονται στη βάση. Δεν πρέπει να έχουν την ίδια διάμετρο ούτε το ίδιο ύψος. Αν η διαφορά μεταξύ τους είναι μεγάλη, ονομάζονται "πατέρας και γιος/γιοι", αν είναι μικρή, "μητέρα και κόρη/κόρες".

11- Το συνδεμένο από τις ρίζες, όπου υπάρχουν μερικά αστυματικά δέντρα σε σμάδια αλλά πριν τους είναι κοινή. Αυτό το στυλ μοιάζει μ' εκείνο σε συστάδα, με τη διαφορά ότι τα δέντρα δεν είναι πραγματικά ανεξάρτητα.

Τέλος, υπάρχουν τα διάφορα στυλ σε συστάδα, σαν ταπία σαν μικρό άλσος ή δασάκι, από μερικά δεντράκια που δίνουν την εντύπωση ενός μακρινού δάσους ή τοπίου. Τα δέντρα πάντα υπάρχουν σε μονό αριθμό, γιατί οι ζυγοί στην Κίνα και στην Ιαπωνία θεωρούνται αρθροί της

κακοτυχίας, και συγκεκριμένα το 4 είναι ο αριθμός-σύμβολο του θανάτου. Αυτά είναι πολύ δύσκολα στυλ για τους αρχάριους, λόγω της περιπλοκότητας στη χρήση της προσπικής και της οπικής για να πετύχουμε το σωστό αισθητικό αποτέλεσμα.

Από την τέχνη του Μπονσάι μπορεί κανείς να πάρει αρκετά διδάγματα και πολλές ευχάριστες σπιγμές. Χαλάρωση, ηρεμία, δυναμική αισθητική, ομορφιά, ακόμα και μαθήματα παιδαγωγικής ψυχολογίας, γιατί κάθε δέντρο εκφράζει ένα διαφορετικό χαρακτήρα, τον οποίο ο καλλιτέχνης μπορεί να μάθει να διορθώνει, να βελτιώνει, να εκπαιδεύει. Γιατί κατά την αρχαία ανατολική φιλοσοφία έχουν και τα δέντρα μία ψυχή.

Αλλά από όλες αυτές τις αρετές και τις διδασκαλίες που μπορεί να μας προσφέρει ένα Μπονσάι, ισως μία είναι αυτή που ξεχωρίζει. Η τέχνη του Μπονσάι μας δίνει την υπομονή, μία αρετή που σήμερα χρειάζεται ιδιαιτέρως σ' αυτήν την κοινωνία της βιασύνης, του "όλα fast". Η υπομονή είναι μία αρετή που μας κάνει να γινόμαστε καλύτεροι και ανώτεροι κάθε μέρα, γιατί δεν περιμένουμε τα γρήγορα αλλά εφήμερα αποτελέσματα που επιδιώκει ο σύγχρονος κόσμος. Η προσπάθειά μας είναι συνεχόμενη, χωρίς να υποκύπτουμε σε απογοητεύσεις, χωρίς να κάνουμε ποτέ ούτε βήμα πίσω στα ήδη κατακτημένα. Οι Κινέζοι βουδιστές έλεγαν ότι η υπομονή είναι το κλειδί για τη Νιρβάνα, το κλειδί για την Ευδαιμονία. Και ισως εξαιτίας αυτής της έλλειψης υπομονής και επιμονής να υπάρχουν σήμερα τόσοι άνθρωποι δυστυχισμένοι απόν πλανήτη μας. Η Τέχνη του Μπονσάι μπορεί λοιπόν, όπως έκανε και πριν από αιώνες στην Ανατολή, να βοηθήσει το σύγχρονο άνθρωπο να εναρμονιστεί καλύτερα με τη φύση και να γίνει πιο ευτυχισμένος, αναπτύσσοντας πολλές αρετές.

Για πωνιέζικο σαρρε σε semicasada. Η κορυφή βρίσκεται 30 εκ. πάνω από το επίπεδο των εδαφους και το δέντρο έχει 90 εκ. πλάτος. Αυτό το μπονσάι ανάγεται στο παλιό που είναι απημαντικό μέρος του αρχικού κορμού έχει πιθάνει και έχει σαπίσει.

Αγριόπευκο σε στυλ 'κανέροδαρμένο'. Έχει ύψος 65 εκ. και πλάτος 75. Ήταν περίπου 50 χρονών όταν συλλέχτηκε. Η κορυφή ήταν νεκρή και ζωντανό ήταν μόνο το πλαγιαστό κύριο κλαδί.

Για πωνιέζικο σαρρε σε semicasada. Η κορυφή βρίσκεται 30 εκ. πάνω από το επίπεδο των εδαφους και το δέντρο έχει 90 εκ. πλάτος. Αυτό το μπονσάι ανάγεται στο παλιό που είναι απημαντικό μέρος του αρχικού κορμού έχει πιθάνει και έχει σαπίσει.

Η πολιτιστική ατζέντα της Νέας Ακρόπολης

Δραστηριότητες του τριμήνου που πέρασε.

ΑΘΗΝΑ

Τον Απρίλιο πραγματοποιήθηκε ανοιχτή συζήτηση, αφιερωμένη στο μεγάλο φιλόσοφο Πυθαγόρα. Έναν φιλόσοφο - καλύτερα θα λέγαμε σοφό - που με τη σκέψη του προσανατόλισε την πορεία της Δυτικής Σκέψης.

2

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Στα πλαίσια του αφιερώματος στην Άπω Ανατολή, διοργανώσαμε τις εξής δραστηριότητες: «Ο δρόμος του Ταό», «Φενύκ Σού: Η Τέχνη της Αρμονίας», «Ικεμπάνα: Η ανθοδετική τέχνη της Ιαπωνίας» και «Αφιέρωμα στην Κίνα», «Πολεμικές Τέχνες. Στα χνάρια του Τίγρη και του Δράκου».

Μέσα απ' αυτές τις εκδηλώσεις ήρθαμε σε επαφή με τη φιλοσοφία και τον πολιτισμό των Ανατολικών λαών, στους οποίους προέχει η εσωτερική δύναμη του ανθρώπου και το να ζει κανείς σε αρμονία με τα στοιχεία της φύσης.

Ακολούθησαν μικρά θεατρικά δρώμενα με ανέκδοτα Ζεν που διασκέδασαν τους επισκέπτες μας και φυσικά δεν παραλείψαμε να γευτούμε τα γαστρονομικά εδέσματα της κινέζικης κουζίνας.

3

ΛΑΡΙΣΑ

Κατανοώντας την ανάγκη των ατόμων της πόλης μας να γνωρίσουν τον εαυτό τους αλλά και τους ανθρώπους γύρω τους, πραγματοποιήσαμε διάλεξη με θέμα: «Η γλώσσα του σώματος». Η ομιλία είχε μεγάλη επιτυχία και περιείχε, εκτός των άλλων, προβολή slides, ενώ έδωσε στο ακροατήριο μια σαφή εικόνα για τον τρόπο με τον οποίο ο καθένας μπορεί να ερμηνεύει τις δικές του, φαινομενικά τυχαίες συμπεριφορές αλλά και των ανθρώπων γύρω του.

4

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Όπως κάθε μήνα, έτσι και το Μάρτιο η Γυναικεία ομάδα της Νέας Ακρόπολης Θεσσαλονίκης επισκέφτηκε την Γ' παιδιατρική κλινική του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου. Αυτήν τη φορά απασχολήσαμε τα παιδιά με θεατρικό παιχνίδι κι αυτά μέσα από χορό, μουσική και έκφραση διασκέδασαν και ταξίδεψαν για λίγο στον κόσμο της φαντασίας. Τα παιδιά πήραν και μικρά δωράκια, με την ευγενική χορηγία της ΔΕΛΤΑ.

5

ΒΑΡΔΑΡΗΣ

Την Κυριακή 19 Φεβρουαρίου είχαμε την ευκαιρία, στη διάρκεια μιας μονοήμερης εκδρομής, να κάνουμε ένα αξέχαστο ταξίδι στο χρόνο και στο χώρο στο αρχαίο ΔΙΩΝ.

Με σύμμαχο μας τον πολύ καλό καιρό, επισκεφθήκαμε πρώτα το αρχαιολογικό μουσείο και περιηγηθήκαμε στη συνέχεια στον αρχαιολογικό χώρο.

6

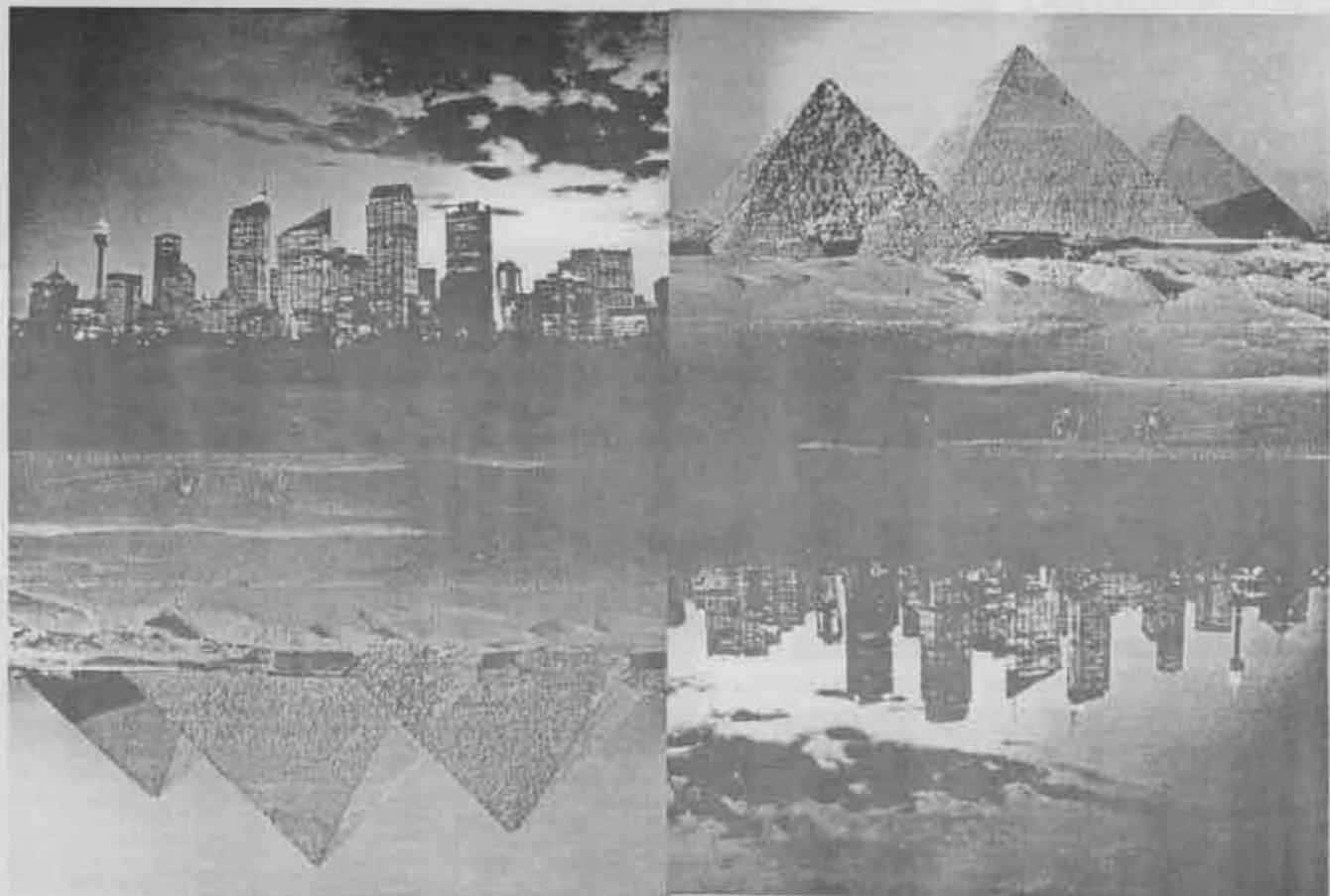
ΗΡΑΚΛΕΙΟ

Οι θεατρικές παραστάσεις είναι μια από τις αγαπημένες δραστηριότητες του Ηρακλείου. Έτσι, για μια ακόμα φορά, χαρίσαμε μια υπέροχη «ινδιάνικη Βραδιά» στους επίσης «υπέροχους νεαρούς Θαυμώνες» του καφέ Puerto, οι οποίοι συμμετείχαν με πολύ κέφι στο παιχνίδι που διοργανώσαμε αμέσως μετά την «ινδιάνικη Ιστορία» και που σχετίζοταν με τα στοιχεία της Φύσης: Γη, Νερό, Αέρα και Φωτιά.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΗΣ ΠΤΩΣΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

Νίκη Βαγιανοπούλου

Δεν πάει πολύς καιρός που παρακολουθώντας την κινηματογραφική ταινία «*The Matrix*», πολλοί προβληματίστηκαν για την πραγματικότητα ή μη του κόσμου μας, για τη φύση της ίδιας της πραγματικότητας, ακόμα και για την ύπαρξη της ελευθερίας επιλογών που όλοι αναζητάμε.

Τι είναι πραγματικό και πώς το γνωρίζουμε;

Και, άραγε, έχει στ' αλήθεια σημασία;

Ποιος έχει φτιάξει τον κόσμο μας, ποιος είναι ο σκοπός του;

Μήπως όταν αλλάξει η αντίληψή μας γι' αυτόν, ο κόσμος θα γκρεμίστει, μην έχοντας λόγο ύπαρξης;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

Με τον όρο ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ δεν αναφερόμαστε στον τρόπο σκέψης ενός μεμονωμένου ατόμου, αλλά σε έναν ομαδικώς διαμορφωμένο τρόπο σκέψης. Η Νοοτροπία εκφράζει το σύνολο των πεποιθήσεων, των κριτηρίων, των νοημάτων, των συνηθειών και συμπεριφορών μιας ανθρώπινης ομάδας που της δίνουν το πλαίσιο για τη δική της «Θεωρηση» του κόσμου. Πρόκειται δηλαδή για τη μήτρα μιας κουλτούρας κι ενός πολιτισμού.

Η νοοτροπία επιτρέπει στα μέλη της ομάδας να αυτοπροσδιοριστούν ως τέτοια. Πολλοί ανθρώποι, διαφορετικοί μεταξύ τους ως προς τον χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία, μπορούν να συμμετέχουν στην ίδια νοοτροπία.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΤΗΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

Κάθε Νοοτροπία εκφράζεται μέσα από 3 λειτουργίες: την Αναπαράσταση της Πραγματικότητας, την Αντίληψη της Πραγματικότητας και την Ταυτότητα.

1) Η Αναπαράσταση της Πραγματικότητας

Είναι η εικόνα του κόσμου, η κοσμοθεωρία ή Αρχέτυπο. Η Αναπαράσταση της Πραγματικότητας σχετίζεται με τον ιδρυτικό μύθο κάθε πολιτισμού, αλλά και τον επικρατούντα μύθο της τέλειας φύσης του. Όσο ποι κοντά σε διαχρονικές αλήθειες είναι αυτός ο μύθος, τόσο ποι μεγάλη θα είναι η διάρκεια ζωής αυτού του πολιτισμού. Ο Μεσαιωνικός μύθος της επίπεδης γης που ήταν κέντρο του κόσμου, δώρο του Θεού στα τέλεια ανθρώπινα πλάσματα, γκρεμίστηκε, όταν ο Κολόμβος ανακάλυψε την Αμερική και ο Κοπέρνικος το ηλιοκεντρικό σύστημα. Ο σύγχρονος μύθος της αιώνιας προόδου και της άνεσης που βασίζεται στον καταναλωτισμό μιας βιομηχανικής τεχνοκρατικής κοινωνίας, κλονίζεται από εικόνες φτώχειας και εξαθλίωσης, που συνυπάρχουν με τις ειδυλλιακές εικόνες ευτυχισμένων καταναλωτών.

2) Η Αντίληψη της Πραγματικότητας

Είναι ο τρόπος, τα μέσα, με τα οποία προσεγγίζει κάποιος την πραγματικότητα, που μπορεί αντικειμενικά να είναι πάντα ίδια, δεν την αντιλαμβάνονται όμως όλοι με τον ίδιο τρόπο.

Κάθε αλλαγή στην Αντίληψη επιφέρει αλλαγές και στην Εικόνα του κόσμου κάθε λαού. Για παράδειγμα, η εσωστρεφής αντίληψη των Ινδών που έδιναν σημασία στην ακοή, τους οδήγησε στη συμβολική χρήση του ελέφαντα με τα μεγάλα αυτιά, σαν θεότητα της Σοφίας, ενώ η εσωστρεφής αντίληψη των Ελλήνων τους οδήγησε στη χρήση της κουκουβάγιας με τα μεγάλα μάτια που βλέπουν στη νύχτα, σαν έκφραση της θεότητας της Σοφίας, της Αθηνάς.

3) Η Ταυτότητα

Συνδέει την Αντίληψη της πραγματικότητας με την Αναπαράστασή της. Είναι η ενεργή τοποθέτηση του ατόμου ή της ομάδας σαν ένα λειτουργικό ον που βρίσκεται σ'

Η εποχή μας θεωρεί τον εαυτό της ανώτερο από τις άλλες εποχές και ταυτόχρονα νιώθει κατώτερη ως προς τον εαυτό της. Ισχυρή και ταυτόχρονα αβέβαιη για το πεπρωμένο της, υπερήφανη ενώ συνάμα φοβάται. Το ιδεώδες της κυριαρχίας του ανθρώπου, απλά επειδή γεννήθηκε άνθρωπος, έχει πάψει να είναι ιδεώδες και έχει γίνει συστατικό στοιχείο της ίδιας της πραγματικότητας. Η θεοποίηση του «αισάνθρωπου», η ιεροποίηση της «καταναλωτικής» δύναμης, ο βαρβαρισμός της «ειδίκευσης», η ανευθυνότητα, ο εγωκεντρισμός, η διάσπαση, η άρνηση, δημιουργούν δυστυχισμένους ανθρώπους και το πεδίο ενός «Μεσαιωνισμού» που μοιάζει να οδηγεί το Δυτικό Πολιτισμό, με μαθηματική ακρίβεια, στην αυτοκαταστροφή του.

Είναι φυσικό να περιμένουμε την καταστροφή κάθε «Μορφής», ακόμα κι ενός Πολιτισμού, αφού κάθε τι που γεννιέται είναι προορισμένο και να πεθάνει. Η ιστορία της Ανθρωπότητας είναι γεμάτη από παραδείγματα πολιτισμών που γεννήθηκαν και άκμασαν, δινοντας τα καλύτερα τους στοιχεία σαν κληρονομία για τις επόμενες γενιές και τα χειρότερα σαν παραδείγματα προς αποφυγή.

Τι είναι όμως εκείνο που χαρακτηρίζει έναν Πολιτισμό, ορίζει την ιδιαίτερη μορφή του, καθορίζει τη πορεία του αλλά και την πτώση του; Ένα από τα αρχαιότερα και σοφότερα κείμενα που υπάρχουν, το λεγόμενο «Κυμβάλειο» που εκφράζει την Ερμητική γνώση, λέει: «Το Παν είναι ένα Πνεύμα. Το Σύμπαν είναι Νοητικό». Αυτός ο Νόμος αναφέρεται στο γεγονός ότι κάθε πραγματικότητα βασίζεται πρώτα σε μια νοητική αρχή, μια νοητική μορφή ή νόμο. Το ίδιο συμβαίνει και με τους πολιτισμούς. Το περιεχόμενο κάθε κοινωνιοπληκτής μορφής, η νοητική αρχή της, μπορεί να οριστεί ως «ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ».

ένα συνεχές γίγνεσθαι, διαμορφώνοντας τις συνήθειες, που θεμελιώνουν την ομαδική Ταυτότητα, το σύνολο των ηθών και εθίμων κάθε λαού ή ομάδας.

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΙΑΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

Η Νοοτροπία είναι το αποτέλεσμα της αλληλεπίδρασης διαφόρων σφαιρών που συνοψίζονται σε τέσσερις:

1) Η σφαίρα της ΕΙΚΟΝΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ περιέχει τους μύθους, τα αρχέτυπα, τα μοντέλα δράσης και συμπεριφοράς ενός λαού, σε μια νοητική αρχιτεκτονική δομή που ονομάζεται νοοτροπία. Συμπεριλαμβάνει το Μύθο, τις τελετές, τους τύπους, τη συμβολική γλώσσα και τις παραστάσεις του Κόσμου.

2) Η σφαίρα των ΣΤΟΧΩΝ είναι τα μέσα και όχι ο αυτοσκοπός για να γίνει πράξη η εικόνα του κόσμου ενός λαού. Για παράδειγμα, σήμερα ο στόχος της κοινωνίας είναι η δημιουργία ενός μικροαστού καταναλωτή που προσπαθεί να αυξήσει τα καταναλωτικά του δρια.

3) Η σφαίρα της ΗΘΙΚΗΣ είναι το σύνολο των συνασθηματικών, ηθικών και φιλοσοφικών σχισμών μιας κοινωνίας ή ομάδας που καθορίζει το καλό, το ωραίο, το αληθινό, ώστε να σχηματιστούν κρίσεις για τις καταστάσεις της πραγματικότητας. Αν η Ηθική δεν είναι σαφής και ξεκάθαρη, τότε οι συμπεριφορές θα είναι λανθασμένες κι η σταθερότητα του πολιτισμού κινδυνεύει από κατάρρευση.

4) Η σφαίρα της ΑΠΟΦΑΣΗΣ καθορίζει τον τρόπο, με τον οποίο τα άτομα κάνουν τις επιλογές τους μέσα στην ίδια διάκρινοντας τα ουσιώδη από τα περιπτά, σ' ένα σύστημα καθορισμού προτεραιοτήτων. Η απόφαση απαιτεί ανδρεία, αποδοχή της ευθύνης και χρήση της Ελευθερίας.

ΟΙ ΔΥΟ ΑΞΟΝΕΣ ΜΙΑΣ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑΣ

Αυτές οι τέσσερις «σφαίρες» λειτουργούν ανεξάρτητα ή κάθε μία, αλλά και σε αλληλεπίδραση μεταξύ τους, ενώ ανά δύο σχηματίζουν δύο άξονες έκφρασης του ατόμου, ατομικά ή ομαδικά:

1) Ο άξονας του «ΞΕΡΩ ΝΑ ΕΙΜΑΙ» καθορίζει την έκφραση του εαυτού μας ως άτομα και ως μέλη μιας ομάδας ή ενός πολιτισμού. Προσδιορίζουμε τον εαυτό μας μέσα από την ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μας που ορίζει την πραγματικότητα, στην οποία τοποθετούμαστε και από τους ΣΤΟΧΟΥΣ μας που προσανατολίζουν αυτή την εικόνα, μέσα από τα βήματα της πραγμάτωσής της.

2) Ο άξονας του «ΞΕΡΩ ΝΑ ΚΑΝΩ» είναι το πώς το άτομο ενεργεί στον κόσμο, πώς έρχεται σ' επαφή μ' αυτόν και πώς καθιερώνει τις σχέσεις με το περιβάλλον του. Αυτό γίνεται μέσα από την ΗΘΙΚΗ που προσανατολίζει και περιορίζει τις ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ μας, ενώ αυτές με τη σειρά τους δυναμώνουν την Ηθική, καθώς την κάνουν βιωματική εμπειρία κι όχι θεωρητική στάση.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΚΑΙ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

Αυτό που οι σύγχρονοι ερευνητές και κοινωνιολόγοι ονομάζουν «Νοοτροπία», έχει απασχολήσει, εδώ και καιρό, ανθρώπους που ψάχνουν να βρουν την Αλήθεια μέσα από τη Φιλοσοφία και τον Εσωτερισμό.

Οι παραδόσεις του παγκόσμιου Εσωτερισμού, όπως και η νεώτερη επιστημονική έρευνα, λένε ότι ο κόσμος μας είναι φταγμένος από ενεργειακά επίπεδα διαφόρων συχνοτήτων που μπορούν να χωρίστονται σε 4 βασικά επίπεδα: το υλικό (ανθραγανο), το ζωτικό (οργανικό), το συναισθηματικό και το νοητικό. Με τον ίδιο τρόπο που κατασκευάζονται υλικά οντικέμενα από υλικό επίπεδο, μπορούν να κατασκευαστούν και από άλλα τρία.

Ένα δογματικό παράγωγο στο νοητικό επίπεδο που κατασκευάζεται από ένα σύνολο πολυάριθμων όντων, τα οποία ενώνουν τη θελπστή τους σ' έναν ομαδικό σκοπό, θεωρείται ως «ομαδική σκεπτομορφή» ή ένα ΕΓΓΗΓΟΡΟΣ. Το επίπεδο που μπορεί να έχει το κάθε εγρηγορός καθορίζεται από το ακοπό του. Τα εγρηγορότο τρέφονται με νοητική ενέργεια, αλλά κι αυτά με τη σειρά τους τρέφουν με την ενέργειά τους τις μέμονωμένες

ιδέες. Θα μπορούσαμε λοιπόν να πούμε ότι κάθε πολιτισμός, κάθε Νοοτροπία που γεννιέται, δεν είναι παρά ένα εγρηγορός που γεννιέται από μια ομαδική Εικόνα του κόσμου μαζί με το Σκοπό, την Ηθική και τις Αποφάσεις του λαού που το γεννάει.

Όταν εκπληρώθει ο σκοπός ενός εγρηγορότος, αρχίζει ο εκφυλισμός του. Ο «Θάνατος» ενός εγρηγορότος σημαίνει τη σταδιακή αποδυνάμωσή του με εύλογη συνέπεια την παρακμή της ιδεολογίας, θρησκείας ή πολιτισμού, καθώς τα ανώτερα επίπεδα, τα Αρχετυπικά ή τα επίπεδα του Αιώνιου Μύθου που πριν το έτρεφαν, τώρα δεν το τροφοδοτούν με ανώτερη ενέργεια. Θα λέγαμε ότι διακόπτεται η επαφή με το Μύθο που γεννάει μια Νοοτροπία ή έναν Πολιτισμό και χάνεται ο Σκοπός του.

Αυτός ο κύκλος γέννησης, ακμής, φθοράς και θανάτου σ' όλα τα ζωντανά πλάσματα αλλά και στους πολιτισμούς, υπόκειται σε Νόμους που καθορίζουν μια κυκλική επιστροφή των μορφών, κάτι που είναι κοινό σε όλους τους πολιτισμούς και τις νοοτροπίες. Ακόμη και μια πρόχειρη ματά σήμερα, μας δείχνει την κυκλική επιστροφή τάσεων και προτιμήσεων, μέσα στον ίδιο πολιτισμό, με τη μορφή μόδας, ακόμα και σε περιόδους πολύ μικρές, όπως λίγες δεκαετίες.

ΣΗΜΕΡΑ

Ο σύγχρονος κόσμος βρίσκεται σε σύγχυση. Η ολιστική αντίληψη του κόσμου που βρίσκεται μέσα στη Φιλοσοφία κάθε λαού χάθηκε, όταν χωρίστηκε από τον δρόμο της Λογικής που τεμαχίζει τα πράγματα και θεωρεί τη Φιλοσοφία σαν μια επισήμη ακόμη, ανεξάρτητη από τις άλλες. Η αντίληψη του κόσμου περιορίστηκε στα αισθητό και υλικό. Το Ιερό που προσδιορίζει το κέντρο του Κοσμου και του Ατόμου, έγινε αντικείμενο φανατικής διαμάχης ανάμεσα σε «ειδήμονες». Η Λογική αποχωρίστηκε από το Φανταστικό και ο Μύθος έγινε παραμύθι, αφήνοντας τη ζωή μας αδεια από σκοπό, από προορισμό, από αξίες.

Οι ανθρώποι διαμορφώνουν τη νοοτροπία τους με βάση τη λογική του δυνατότερου, λειτουργώντας άλλοι σαν «καρχαρίες» και άλλοι σαν «καρακτηρίζεται από την ανταγωνιστική νοοτροπία της κυριαρχίας του δυνατότερου καταναλωτή ή του δυνατότερου δημιουργού καταναλωτικών αναγκών. Ανάμεσα σ' αυτές τις κυριαρχείς απάσεις είναι ελπιδοφόρο ότι υπάρχουν κάποιοι ανθρώποι ανάμεσά μας που λειτουργούν σαν «βελφίνια». Που προσπαθούν να έχουν συνείδηση του πώς σκέφτονται, κρίνουν τους κανόνες του παιχνιδιού και τους αποδέχονται ή όχι, ανάλογα με τα αν συμβαδίζουν με το σύστημα αξιών τους, δεν λειτουργούν με φόβο αλλά ούτε και μ' απλοστία. Έχουν άραγε και ιδανικά, χτίζουν το δικό τους Μύθο διαμορφώνοντας την Εικόνα του Κόσμου τους και τους Σκοπούς τους με υλικά διαχρονικά και αληθινά ενώ παράλληλα δίνουν στον εαυτό τους ένα σύστημα Ηθικής και Αποφάσεων που, αντί να τους περιορίζει, τους βοηθάει να περάσουν σ' έναν κόσμο με μεγαλύτερα όρια, να περάσουν από το Εγώ στο Εμείς.

Η επιλογή της ελευθερίας, με τίμημα ίσως τον πόνο και το «ξεβόλεμα», η επιλογή δηλαδή του κόκκινου χαπιού του «Matrix» έναντι του μπλε, του βολέματος, της άνεσης και της άγνοιας, ίσως είναι μονοδρομος για την επιβίωση του πολιτισμού μας και της ανθρωπόπτητας ολόκληρης.

Αυτή η ενεργητική στάση επιτρέπει τη γέννηση μιας νέας Νοοτροπίας, άρα κι ενός νέου Πολιτισμού που δεν περιμένει το γκρέμισμα του παλιού και φθαρμένου για να γεννηθεί, αλλά περνάει μέσα από αυτόν, ενώνοντας το Παλιό με το Νέο, το Αιώνιο με το Υλικό, δίνοντας ελπίδα και αισιοδοξία σ' όσους ανησυχούν και αναρωτιούνται για το μέλλον του Πολιτισμού μας.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- «Η ΝΕΑ ΆΝΘΡΩΠΟΔΟΓΙΑ», Fernand Schwarz, Εκδ. Νέα Ακρόπολη, 1991
- «ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ», H. P. Blavatsky, Εκδ. Ιόμβλιχος, 1991
- «Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥ ΔΕΛΦΙΝΙΟΥ», Dudley Lynch – Paul Kordis, Εκδ. Νέα Σύνορα, 1995
- «ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ ΣΟΦΙΑΣ», Roger de Pins, Εκδ. Τετρακτύς, 1997,
- «Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΩΝ ΜΑΖΩΝ», Ορτέγα Y Γκασσέτ, Εκδ. Δωδώνη, 1972
- «ΠΑΡΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΧΑΠΙ», Glenn Yeffeth – David Gerold, Εκδ. Summedale Publishers Ltd, 2003
- «ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΕΙΟ: Η ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ», Τρεις Μύστες, Εκδ. Νέα Ακρόπολη, 2002
- «LA BOYSSOLE DE STYLES DE VIE», Ed. D' Organization, Paris 1985
- «VOUS ET LES FRANCAIS», B. Cathelat et G. Mermet, Flammarion, Paris 1985

Η κατάκτηση της Ευτυχίας κατά τον Αριστοτέλη

Ο Πλάτωνας με τον Αριστοτέλη

Τάσος Ράσσιος

Ο Αριστοτέλης προσδιορίζει την ευδαιμονία σύμφωνα με την Πλατωνική αντίληψη: Η συνεπόδιστη επιδιώξη του έργου, για το οποίο ο άνθρωπος προορίζεται. Ποιο είναι όμως αυτό το έργο; Μόνο εκείνο που αποτελεί ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ανθρώπου και δεν υπάρχει στα άλλα έμβια όντα.

Πολλοί άνθρωποι συσχετίζουν την ευτυχία με πράγματα που είναι υλικά και απτά, όπως είναι η ηδονή κι ο πλούτος αλλά και με πράγματα που τους λείπουν. Αυτή είναι μια σχετική ευτυχία, γιατί αυτό που κάνει κάποιον ευτυχισμένο, για κάποιον άλλο δεν έχει καμία αξία. Όπως π.χ. ο διψασμένος στην έρημο δεν γίνεται ευτυχισμένος με λίγο χρυσάφι αλλά με λίγο νερό.

'Ο, τι εξασφαλίζει την υγεία του σώματος, η τροφή και τα υλικά αγαθά, είναι απαραίτητα βέβαια, αλλά δεν είναι αυτά που οδηγούν σε μια «ανθρώπινη ευτυχία». Είναι απολύτως αναγκαία μα όχι κι ικανά για την επίτευξή της. Για τα ζώα ίσως να αρκούσαν, όμως τον άνθρωπο δεν μπορούν να τον ολοκληρώσουν. Ο άνθρωπος έχει ανάγκη ν' αναζητήσει

και να βιώσει κάτι που είναι πέρα από την απλή υλική επιβίωση και την αναπαραγωγή.

Το χαρακτηριστικό που ξεχωρίζει τον άνθρωπο από τα άλλα έμβια όντα είναι ο λόγος, η λογική. Εκτός όμως από τη λογική, ο άνθρωπος έχει τη δυνατότητα να καταλαβαίνει τις προσταγές της και να διαμορφώνεται σύμφωνα μ' αυτές. Επειδή όμως υπάρχουν πράξεις ανώτερες και κατώτερες, ο άνθρωπος δεν θα πρέπει να ενεργεί μόνο σύμφωνα με το λόγο αλλά και με την αρετή, ώστε να μπορέσει να επιτελέσει το έργο, για το οποίο προορίζεται.

Η αρετή διαχωρίζεται από την ευδαιμονία. Η αρετή δεν είναι ευδαιμονία αλλά ο σκοπός προς τον οποίο τείνει η αρετή. Η ευδαιμονία είναι ο τελικός σκοπός και η αρετή είναι το μέσο για να φτάσει ο άνθρωπος σ' αυτόν. Όπως επίσης κι ο πλούτος και τ' άλλα υλικά αγαθά είναι απλά μέσα για να φτάσει κανείς στην ευδαιμονία. Επίσης η ηδονή δεν είναι ευδαιμονία, γιατί είναι μια κατώτερη κατάσταση και αποτέλεσμα της ευδαιμονίας. Ευδαιμών είναι ο άνθρωπος που καταφέρνει, κατά τη διάρκεια της ζωής του, να εκφράσει με τις πράξεις και τα έργα του την ανθρώπινη, λογική φύση του κι όχι τη φύση ενός ζώου ή ενός φυτού.

Σημαντικός είναι κι ο ρόλος της τύχης για την επίτευξη της ευδαιμονίας. Όμως η ευδαιμονία είναι κάτι πολύ περισσότερο από την ευτυχία, αφού πραγματοποιείται, από τη μία πλευρά με συνείδηση και δεν είναι κάτι παροδικό, αλλά διαρκεί σε όλη την ζωή του ανθρώπου.

Ο Αριστοτέλης πιστεύει ότι ο άνθρωπος μπορεί να μάθει να είναι ευτυχισμένος. Γιατί την ευδαιμονία δεν τη στέλνουν οι θεοί, αλλά αποκτήται με τη συνεχή πρακτική εξάσκηση της Αρετής. Η ευδαιμονία είναι για τον άνθρωπο αποκλειστικά αυτοσκοπός. Είναι τέλεια, δεν της λείπει τίποτα. Και, όπως τονίζει ο σταγειρίτης φιλόσοφος, δεν είναι κατάσταση αλλά ενέργεια. Δεν αποτελεί

Αριστοτέλης

μια παθητική στάση αλλά δυναμική. Είναι σύνολο πράξεων και όχι μόνο γνώσεων. Είναι ενεργητικός τρόπος αντίληψης της πράγματικότητας.

Η ευδαιμονία που χαρακτηρίζει τον ἀνθρωπό είναι η δραστηριότητα της Ψυχής, η οποία οδηγείται απ' την Αρετή. Επειδή όμως υπάρχουν πολλές αρετές, ο ἀνθρωπός θα πρέπει να αναζητήσει αυτήν που είναι τελειότερη για να τον οδηγήσει στην ευδαιμονία. Μια τέτοια αρετή πρέπει να είναι αυτοσκοπός και όχι απλά ένα μέσο για να φτάσει σε μια άλλη. Στην κορυφή της ιεραρχίας των αρετών βρίσκεται η Σοφία. Η φρόνηση κάνει τον ἀνθρωπό ικανό να φτάσει στη Σοφία.

Ο Αριστοτέλης προσδιορίζει τον ἀνθρωπό ως πολιτικό και κοινωνικό ον. Κι αυτός ο ορισμός φανερώνει την ἐμφυτή τάση που έχει ο ἀνθρωπός να θέλει να είναι μέρος μιας πολιτικής κοινωνίας και όχι μόνος του. Έτσι η ευτυχία κρίνεται και από τις σχέσεις του ανθρώπου με τους άλλους ανθρώπους και τα πράγματα, με το περιβάλλον και τον εαυτό του. Για το λόγο αυτό η ανθρώπινη ευτυχία επιτυγχάνεται πιο εύκολα μέσα σε οργανωμένες κοινωνικές δομές, στην οικογένεια και την κοινότητα. Και μπορεί να επιτευχθεί πλήρως στην

ανώτερη από αυτές, την Πόλη ή την Πολιτεία. Ούτε ο Αριστοτέλης ούτε ο Πλάτωνας θεωρούν την Πολιτεία απώτερο σκοπό αλλά μέσο που βοηθάει τους ανθρώπους ν' αποκτήσουν αρετή και σοφία, δηλαδή να έχουν άριστη ζωή.

Αυτό που περιγράφει, τελικά, ο Αριστοτέλης ως ιδανική ή άριστη ζωή δεν είναι άλλο από τον τέλειο φιλοσοφικό βίο. Στόχος της φιλοσοφίας είναι η αναζήτηση της αλήθειας, ως θεωρία και πράξη, η ηθική ζωή. Σύμφωνα με το Σταγειρίτη φιλόσοφο ο τέλειος

ARISTOTLE

φιλοσοφικός βίος δεν καθορίζεται από τις ηθικές έξεις, δεν έχει ανάγκη από διαλειμματα σύτε υπόκειται στην τύχη. Η θεωρία είναι η συνεχέστερη και πιο ευχάριστη δραστηριότητα που ταιριάζει στο ανθρώπινο ον. Άλλα, ελάχιστοι κι εκλεκτοί έχουν τη δυνατότητα και την ικανότητα να φτάσουν σε αυτό το επίπεδο τελειότητας. Στους υπόλοιπους αριθμό γίνεται να θέτουν ως στόχο ζωής την ευπραξία. Εξάλλου, ακόμα κι αυτοί που θα θέσουν ως στόχο ζωής τη θεωρία, θα πρέπει να μην παραμελήσουν, στη διάρκεια της ζωής τους, το ευ πράπτειν, ώστε να μπορέσουν να διατηρήσουν τη νόησή τους καθαρή για να επιδιθουν ανενόχλητοι στις θεωρητικές επιστήμες, όταν θα ολοκληρωθούν ως φιλόσοφοι.

Αυτός είναι ο λόγος που ο Αριστοτέλης θέτει ως δεύτερο στην ιεραρχία της ευδαιμονίας τον ενάρετο βίο, στα πλαίσια της πολιτικής ζωής. Εξάλλου η νομοθεσία, ως «αρχιτεκτονική φρόνησις» παιζει καθοριστικό ρόλο στην ευδαιμονία της πολιτείας, εφόσον η μεγάλη μάζα του λαού «από τη φύση της δεν πειθαρχεί από σεβασμό μα από φόβο, και δεν μένει μακριά από το κακό γιατί είναι ατιμωτικό, αλλά επειδή επιβάλλονται τιμωρίες εναντίον της».

Όλα τ' αγαθά εκτός από την ευδαιμονία είναι σχετικοί αυτοσκοποί, αφού αποτελούν τα μέσα για την απόκτηση της. Η ευδαιμονία είναι για τον ἀνθρωπό το Ύψιστο αγαθό, γιατί χωρίς αυτήν η ζωή του θα ήταν μάταιη.

Βιβλιογραφία

- Αριστοτέλους, Ηθικά Νικομάχεια, τόμος 1, εκδ. Χατζόπουλος Ο.
- Αριστοτέλους, Ηθικά Ευδήμεια, εκδ., Χατζόπουλος Ο.
- Αριστοτέλης, τ. I, εκδ. Παπαδήμας, Αθήνα 2003.
- Düring I., Ο Αριστοτέλης. Παρουσίαση και ερμηνεία της σκέψης του, τ. B', εκδ. MIET, Αθήνα 2003.
- Κόντος Π., «Η φιλοσοφία του Αριστοτέλη. Ηθική και πολιτική φιλοσοφία», στα: Βιβλιδάκης Σ. κ.ά.
- Πεντζοπούλου-Βαλαλά Τ., Προβολές στον Αριστοτέλη, εκδ. Ζήτρος. Θεσσαλονίκη 1998.
- Σκαλτσάς Θ., Ο χρυσούς αιώνων της αρετής. Αριστοτελική ηθική, εκδ. Αλεξανδρεία, Αθήνα 1993.
- www.exparter.gr/gr/exparter/philosophy/aristotelis.htm
- www.kapatel.gr/matrix/science/philoso/idiomi.htm
- www.archive.gr/modules.php?name=News&file=article&sid=124
- www.philology.gr/cooperations/aristot_economics.doc

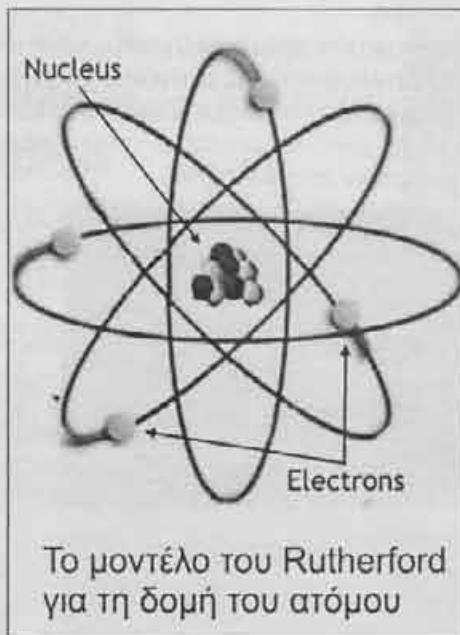
του David Wilcock - πηγή: www.esoterica.gr

Ηδη με την πρώτη ταινία της σειράς ταινιών "Matrix" το μήνυμα είχε διθεί... Ο κόσμος μας αποτελεί μια ψευδαίσθηση, μια "εικονική πραγματικότητα". Αξίες που έχουν υιοθετηθεί στη ζωή μας, όπως ειρήνη, ελευθερία, δικαιοσύνη, δεν είναι παρά έννοιες που αποκτούν όποιο πρακτικό νόημα επιζητούν κάποιοι λίγοι ισχυροί, οι οποίοι ξέρουν πολύ καλά να κατευθύνουν την κοινή γνώμη, παρουσιάζοντάς μας έναν "ιδανικό κόσμο".

Ας ξεκινήσουμε όμως τη διασκευή της άποψής σας για τον κόσμο που ζούμε, από τη φυσική του δομή και σύσταση.

Η επικρατούσα εικόνα για τη δομή της ύλης ακολουθεί το μοντέλο Rutherford με τα μόρια, τα άτομα και τα ηλεκτρόνια που περιστρέφονται γύρω τους... Κι όλα αυτά ασυμπληρώμενά από ένα "κενό" διάστημα που καταλαμβάνει το 99,999% του χώρου. Το μοντέλο παρουσιάζει πολλές ασυνέπειες και γι' αυτό έχει ήδη απορριφθεί από κάποιους επιστήμονες, που έχουν αντικαταστήσει τα ηλεκτρόνια με "κυματόνια" ("wavelets"), τα οποία άλλοτε συμπεριφέρονται ως μόρια κι άλλοτε ως κύματα, όπως και το φως που άλλοτε το προσεγγίζουμε μέσα από τη σωματιδιακή του κι άλλοτε με την κυματική του μορφή, ακολουθώντας ένα υλο-ενεργειακό πρότυπο. (Περισσότερα στοιχεία στο έργο του Dr. Milo Wolff, "Exploring the Physics of the Unknown Universe").

Πλέον, για πολλούς ειδικούς, η κατεστημένη επιστήμη των τελευταίων 100 χρόνων έχει κάνει πολλά λάθη στην προσπάθειά της να περιγράψει την ύλη. Λάθη που έχουν παρουσιαστεί και πειραματικά. Όλα αυτά βέβαια η κοινή γνώμη τα αγνοεί, γι' αυτό και το μοντέλο που διδάσκεται στα σχολεία για την υλική δομή του κόσμου μας εξακολουθεί να είναι αυτό των αρχών του 20ου αιώνα.

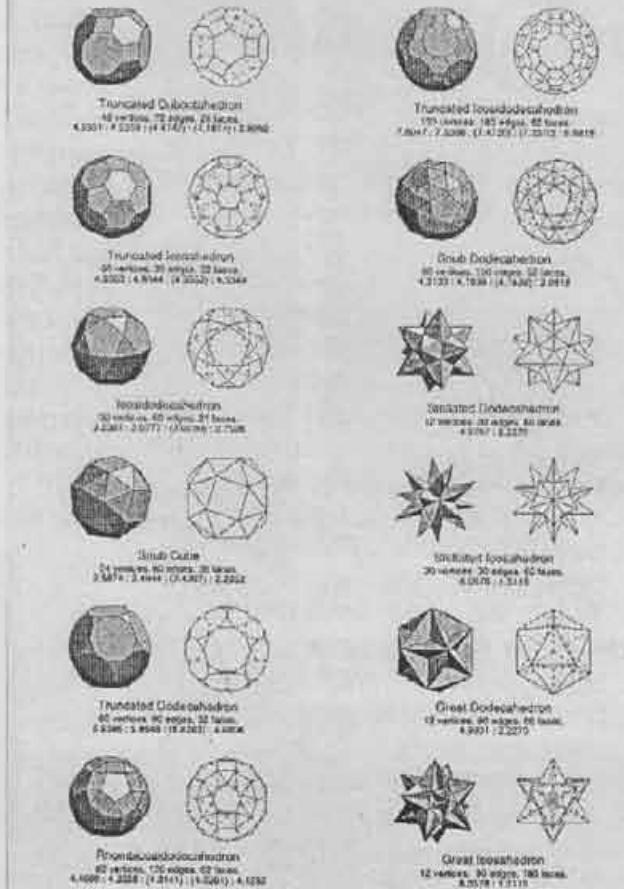
Τα τελευταία χρόνια όμως, έχουν παρουσιαστεί νέα μοντέλα που περιγράφουν καλύτερα τον κόσμο μας. Μοντέλα που μας παραπέμπουν σε βαθιές εσωτερικές γνώσεις και διδασκαλίες απ' το παρελθόν, που παρουσιάζουν έναν "Θεό που Γεωμετρεί".

Για παράδειγμα, στο μασονικό σύμβολο το γράμμα "G" που εμφανίζεται εκεί, δεν

αναφέρεται μόνο στη λέξη "God" (Θεός) αλλά και στη γεωμετρία ("Geometry") με την οποία έχει δομηθεί το Σύμπαν. Αυτή η Γεωμετρία αποτελούσε πάντα μια ιερή επιστήμη, που αποκαλυπτόταν μόνο στους μυημένους στα Μυστήρια σε διάφορους πολιτισμούς.

Ο Πλάτωνας είχε ήδη μιλήσει για τα βασικά στερεά που δομούν το Σύμπαν, γνωστά ως "Πλατωνικά Στερεά".

ΤΑ ΠΛΑΤΩΝΙΚΑ ΣΤΕΡΕΑ

Ένα απ' αυτά, το πυραμιδικό τετράεδρο, αν το δούμε μέσα σε μια σφαίρα, καθορίζει -σύμφωνα με τον Richard Hoagland- τις πιο ισχυρές ενεργειακά περιοχές μιας σφαίρας. Συμπέρασμα που ο ίδιος επιβεβαιώνει με παραδείγματα από τον Άρη και τον Ποσειδώνα στο έργο του "Monuments of Mars".

Παράλληλα, η μελέτη της δομής του ήλιου απέδειξε ότι έχει ένα οκτάπολο μαγνητικό πεδίο, το οποίο ανταποκρίνεται σε ένα οκτάεδρο (το οποίο προκύπτει αν ενωθούν δύο "αιγυπτιακού τύπου" πυραμίδες στις βάσεις τους).

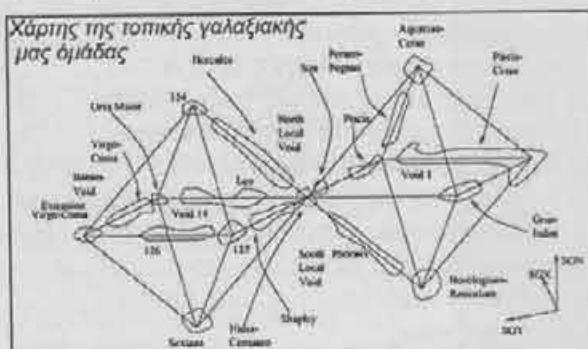
Έτσι η ιερή Γεωμετρία φτάνει να δίνει λύσεις σε προβλήματα της σύγχρονης Φυσικής, όπως φαίνεται και στο έργο "Convergence" ("Σύγκλιση") του Rod Johnson. Στο ίδιο έργο παρουσιάζονται εξηγήσεις για το πώς συνδέεται η αρχαία γνώση με τον υπολογισμό φυσικών σταθερών (όπως η σταθερά του Planck) που η σύγχρονη επιστήμη έχει ορίσει και χρησιμοποιήσει μόλις στον 20ο αιώνα.

Η ίδια τεχνική χρήσης γεωμετρικών δομών και

γραμμών εφαρμόζεται και στα υγρά, για τον προσδιορισμό των σημείων υψηλής πίεσης. Η προέκταση της ίδιας μεθόδου, δύσον αφορά το Σύμπαν, μας παραπέμπει στον εντοπισμό των ίδιων "γραμμών δύναμης" μέσα στο "ρευστό" που αρχαίες διδασκαλίες ονομάζουν "αιθέρα". Γραμμές που κι αυτές ορίζονται με βάση γεωμετρικές δομές που υπακούουν σ' αυτήν την Ιερή Γεωμετρία του Σύμπαντος.

ΤΟ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΜΑΝΤΑΛΑ

Πηγαίνοντας το θέμα ακόμα πιο πέρα, ακόμα και η τοποθέτηση των γαλαξιών μέσσα στο σύμπαν ακολουθεί γεωμετρικούς σχηματισμούς που θυμίζουν έντονα τα ινδικά μαντάλα (γεωμετρικές μορφές που αποτελούν "συνόψεις" της δομής του μακρόκοσμου αλλά και του μικρόκοσμου). Σε μία εργασία που δημοσίευσαν το 1998 οι καθηγητές E. Battaner και E. Florido, στην οποία χαρτογράφησαν τη διασπορά των γαλαξιακών σμηνών, διαπίστωσαν με έκπληξη ότι οι γαλαξίες της λεγόμενης "τοπικής ομάδας γαλαξιών" (στην οποία ανήκει κι ο δικός μας γαλαξίας) σχηματίζουν ξεκάθαρα οκτάεδρα ή αν ιδωθούν συνολικά, η όλη κατανομή τους στο χώρο θυμίζει μια τρισδιάστατη σκακιέρα. Προχωρώντας -σε θεωρητικό επίπεδο- οι δύο ερευνητές διαπίστωσαν ότι η ύλη των γαλαξιών συσσωρεύεται στις ακμές των οκτάεδρων ενώ πέρα απ' αυτές παρουσιάζονται μεγάλα κενά ... Ένα απόλυτα γεωμετρικό σύμπαν δηλαδή. Η κατανομή αυτή φαίνεται παρακάτω. Ακόμα πιο πέρα ... ολόκληρο το Σύμπαν φαίνεται να σχηματίζει έναν απέραντο πίνακα - σκακιέρα (Matrix) !

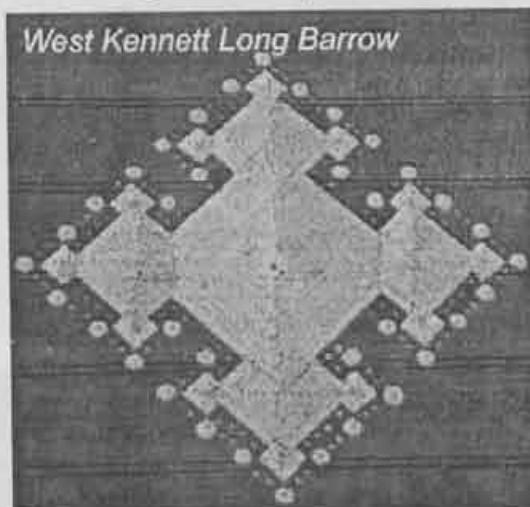
Μια άλλη απεικόνιση του Σύμπαντος προκύπτει αν μπορούσαμε να το δούμε σε κάτωφη. Θα έμοιαζε τότε με μια τηγανίτα, μια σφαίρα με σχηματισμούς όμοιους με διαμάντια μέσα της, όμοια με το άνθος ενός λωτού. Το επιπλέον εκπληκτικό στοιχείο, είναι η ομοιότητα αυτής της δομής με κάποια διάσημα αγρογύψιφικά (crop circles).

Η ΦΡΑΚΤΑΛΙΚΗ ΔΟΜΗ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Αλλά οι γεωμετρικές φόρμες που συνθέτουν το σύμπαν μας δεν σταματούν εδώ. Στο έργο του "The Fractal Octahedron Network of the Large Scale Structure" ο Dr. Battaner υποστηρίζει ότι η δομή ενός οκταεδρικού πίνακα αποτελεί ουσιαστικά τη σύνθεση μικρότερων οκταέδρων, ακολουθώντας σχηματισμούς που μόνο η σύγχρονη γεωμετρία φράκτιαλ μπορεί να περιγράψει. Η γεωμετρία αυτή αναφέρεται σε σχήματα που παρουσιάζουν το φαινόμενο της αυτό-ομοιότητας, δηλαδή που μέσα στη δομή τους επαναλαμβάνονται σε "άπειρο" βάθος οι ειδιτός τους ή μέρη τους.

Έτσι η σύγχρονη επιστήμη φτάνει στη διαπίστωση της αλήθειας ενός αρχαίου ερμητικού, αιγυπτιακού νόμου του Σύμπαντος που λέει ότι "Οπως είναι πάνω είναι και κάτω", αναφερόμενος στις αναλογίες Μακρόκοσμου και Μικρόκοσμου, καθώς ο Δημιουργός βρίσκεται μέσα σε κάθε συμπαντική μορφή.

Το εκπληκτικό στην όλη ιστορία με τα αγρογλυφικά είναι η ανακάλυψη του αγρογλυφικού της εικόνας (κάτω), που παρουσιάζει ακριβώς αυτήν την οκταεδρική φρακταλική δομή. Το αγρογλυφικό αυτό εντοπίστηκε στην περιοχή West Kennett Long Barrow στις 4/8/1999.

Όλες οι τελευταίες αυτές ανακαλύψεις τείνουν να μας παρουσιάσουν το σύμπαν, όχι σαν το αποτέλεσμα μιας "τυχαίας" έκρηξης, αλλά δομής που υπακούει σε συγκεκριμένους νόμους και συμμετρίες, δημιουργημένα από μια ανώτερη Διάνοια, έναν "αρχιτέκτονα", όπως αυτός παρουσιάζεται και στο δεύτερο μέρος του Matrix.

Για άλλη μια φορά αποδεικνύεται ότι, το "τυχαίο" δεν υπάρχει και ότι με τη λέξη αυτή θα χαρακτηρίζαμε απλά μια κατάσταση της οποίας αγνοούμε τους νόμους που τη διέπουν.

<http://ascension2000.com/04.10.03.htm>

Η σελίδα της υγείας

ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ ΛΙΝΑ.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΤΑΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΠΟΝΟ.

«Ο πόνος είναι τέλεια μιζέρια» έγραψε ο John Milton. Πολλούς αιώνες πριν απ' αυτόν, ο Αίσωπος έγραφε: «Οι πόνοι είναι διδασκαλίες». Την εποχή του Αισώπου, πίστευαν ότι ο πόνος, ακόμη κι ο φυσικός, δχι μόνο σφυρηλατούσε τους χαρακτήρες, αλλά έπρεπε να λαμβάνεται και σαν πεπρωμένο. Σήμερα έχουν μείνει κάποιες παροιμίες που επαναλαμβάνουμε, όπως: «Γεννηθήκαμε για να υποφέρουμε» ή «Ο πόνος είναι απολύτωση και εξαγγίσμος».

Σήμερα ο πόνος θεωρείται από τους επιστήμονες σαν μια κοινωνική ασθένεια. Ο πόνος διευκολύνεται από την ελαπτωμένη αντίσταση του ανθρώπου απέναντι του.

Στο φυσικό επίπεδο, μπορεί να ορισθεί σαν μια κατάσταση της αίσθησης, μιας αίσθησης πολύ δυσάρεστης που προκαλείται από οποιοδήποτε ερέθισμα, το οποίο αντιπροσωπεύει προσβολή

ή απειλή για την ακεραιότητα των ιστών. Επίσης, ο πόνος είναι η υποκειμενική έκφραση βλάβης του οργανισμού ή διαταραχής μερικών λειτουργιών του. Μεταξύ του Α' και Β' παγκοσμίου πολέμου, συλλέχθηκε ένας μεγάλος αριθμός παρατηρήσεων και στατιστικών από τα επώδυνα σύνδρομα πληγώμενων και επαναπατρισμένων από τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, τα οποία φαίνεται να πρόσφεραν ουσιώδη εισφορά στην ερμηνεία των φαινομένων του πόνου.

Πρώτα απ' όλα, έγινε εμφανές ότι ο πόνος περιλαμβάνει δύο σημαντικές φυσιολογικές εξελίξεις: την αντίληψη του πόνου και την αντίδραση στο επώδυνο ερέθισμα. Το τελευταίο είναι η συγκινησιακή ατομική έκφραση που προκύπτει από την αντίληψη του πόνου.

Σήμερα, ο πόνος απορρίπτεται σαν γεγονός άχρηστο και καταργητέο. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα να μην γίνονται ανεκτά ούτε τα τασμάτα από μια καρφίτσα. Ο πόνος κι η αντίδραση απέναντι σ' αυτόν, το κατά πόσο γίνεται αντιληπτός και ανεκτός, εξαρτάται από το πολιτιστικό περιβάλλον του πάσχοντα και από το αν ανήκει σε μια εθνική ομάδα που αποδέχεται ή όχι τον πόνο. Έρευνες σε φυλές του Αμαζονίου αποκαλύπτουν ότι υπάρχουν κάποιες, στις οποίες εκτελούνται σκληρές πρακτικές μόνησης κατά την εφηβεία και στη διάρκεια των οποίων, οι νέοι φαίνεται να μην υποφέρουν καθόλου. Επίσης, πόλλοι Ινδιάνοι, εξαιτίας της αγωγής τους, φαίνεται να αγνοούν τον πόνο.

Ο Παβλόφ έλεγε ότι ο πόνος είναι φρουρός της ανατομικής ακεραιότητας του οργανισμού που αναλαμβάνει ν' απωθεί καθετι, το οποίο εμποδίζει και απειλεί τη ζωή του ή διατράσσει την ισορρόπηση του οργανισμού με το περιβάλλον. Η εμφάνισή του κινητοποιεί τις αρμντικές δυνάμεις του οργανισμού για την εξάλειψη των αιτιών που τον προκάλεσαν και την αποκατάσταση της φυσιολογικής λειτουργίας των οργάνων και των συστημάτων. Ταυτόχρονα, ο πόνος προκαλεί στον άνθρωπο έντονες αντιδράσεις, του στερεί την ηρεμία του και την ικανότητα για εργασία και σε κάποιες περιπτώσεις μπορεί να γίνει απίσια εμφάνισης μιας επικίνδυνης για τη ζωή πάθησης, του σοκ (καταπληξία: μειώνεται ο μυϊκός τόνος και το άτομο πέφτει, αφού έχουν χαλαρώσει όλοι οι μύες του).

Στην Ψυχολογία, ο πόνος δηλώνει ένα δυσάρεστο συναισθήμα. Θεωρείται ένα σήμα ή μέσο άμυνας του οργανισμού που έχει ως σκοπό να σταματήσει την επίπονη διέγερση. Είναι σωματικά ή ψυχικά προληπτικός, γιατί επιτρέπει να διαφοροποιήσουμε αυτό που είναι βλαβερό και ταυτόχρονα είναι και παιδαγωγικός. Π.χ. το μικρό παιδί που καίγεται ελαφρά από τα σπίρτα, στη συνέχεια θα αποφύγει να παίζει με τη φωτιά. Προσπαθώντας να αποφύγει τον πόνο, μαθαίνει να συμπεριφέρεται με επιτυχία. Η ευαισθησία στον πόνο εξαρτάται από όρους ψυχολογικούς και κοινωνικούς. Π.χ. μάρτυρας, εξαιτίας της πίστης του, φαίνεται να έχει αναισθητοποιηθεί. Εδώ και μερικά χρόνια, διδάσκεται στις εγκύους η ψυχοπροφυλακτική μέθοδος που έχει ως σκοπό να κάνει τον τοκετό ανάδυνο.

Στην ψυχανάλυση, ο πόνος θεωρείται αποτέλεσμα υπερβολικού συναισθήματος με τη μορφή δυσαρέσκειας που προκαλείται από ένταση ή σύγκρουση. Ο Φρόντ, διακρίνει δύο τύπους πόνου. Ο ένας είναι σαφώς σωματικός κι ο άλλος αναφέρεται ως δυσαρέσκεια, αποστροφή ή σύγχυση. Ο ψυχικός πόνος θεωρείται ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ανθρώπου.

Σύμφωνα με το Βουδισμό, για να φτάσει κανείς στην απελευθέρωση, πρέπει να κατανοήσει τέσσερις μεγάλες Αλήθειες:

την ύπαρξη του πόνου,
την αιτία του πόνου,
την εξάλειψη του πόνου
και το δρόμο που οδηγεί στην εξάλειψη του πόνου.

Η ΥΠΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.

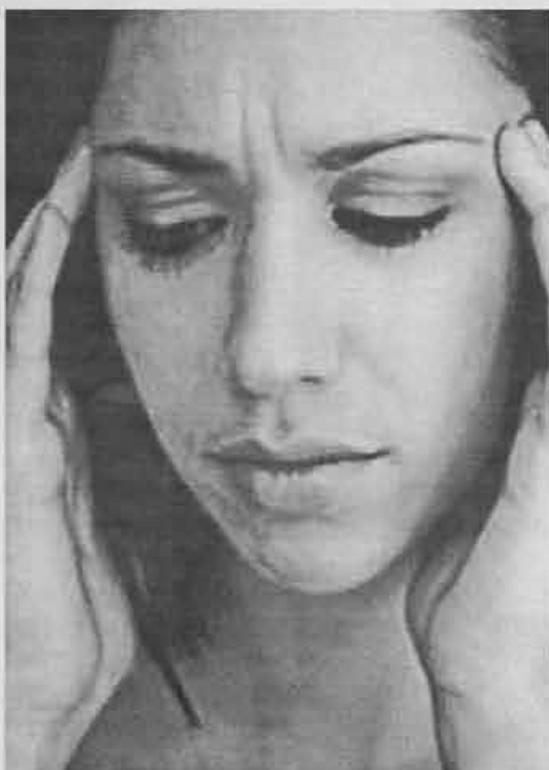
Από τη σπιγμή που γεννιόμαστε μέχρι που πεθαίνουμε, ο πόνος υπάρχει και είναι κάτι δεδομένο στα πλαίσια του εκδηλωμένου κόσμου.

Η αποφυγή του πόνου είναι η πρωταρχική βάση όλων των ανθρώπινων ψυχικών παθήσεων. Αποφεύγουμε τον πόνο, συνήθως, γιατί τον φοβόμαστε. Άλλα, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ότι όσο περισσότερο φοβόμαστε, τόσο περισσότερο πονάμε.

Ο φόβος κατεβαίνει και παραλύει το σώμα, ανεβαίνει και παραλύει το νου και στη δική του εστία παγώνει τα καλύτερα συναισθήματα για να δώσει σε αντάλλαγμα τεράστιες διαστάσεις σε άλλες αρνητικές συγκινήσεις. Είναι μια αδυναμία που εμποδίζει την πορεία στην ατραπό της ανθρώπινης εξέλιξης.

Αναπτύσσοντας ένα υγιές θάρρος, -και όχι θράσος-, μια υγιή εμπιστοσύνη στον εαυτό μας και στις διδασκαλίες των σοφών και διατηρώντας σταθερή τη βούλησή μας, μπορούμε να σκορπίσουμε την ομίχλη και την αδυναμία και να προχωρήσουμε ξανά.

Από τη σπιγμή που εκδηλωνόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο, ο πόνος θα μας συνοδεύει σ' όλα τα επίπεδα και κυρίως στο φυσικό, στο πιο εμφανές που έχουμε, το φθαρτό μας σώμα. Το θέμα δεν είναι να αποφύγουμε τον πόνο ή να τον αφήνουμε να επηρεάζει όλη μας την ύπαρξη, αλλά να τον συνειδητοποιήσουμε, να τον εξαλείψουμε σιγά - σιγά, όσο αυτό είναι εφικτό, για να μετατραπεί σε μια ευκαιρία αυτογνωσίας στο δρόμο που βαδίζουμε.

ΟΙ ΑΙΤΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.

Σύμφωνα με το Βουδισμό, ο άνθρωπος πιστεύει σαν πραγματικά και αληθινά εκείνα που είναι απατηλά. Αγωνίζεται για να κρατήσει και να διαφυλάξει πράγματα, τα οποία είναι προορισμένα να πεθάνουν. Ο πόνος έρχεται, λοιπόν, όταν κατευθύνουμε όλες μας τις δυνάμεις σ' έναν κόσμο που συνεχώς μεταβάλλεται, που τίποτα δεν διαρκεί και όλα φεύγουν σαν τον καπνό. Και απομένουμε να παρακολουθούμε με αγωνία το χρόνο που φεύγει μέσα από τα χέρια μας σαν την άμμο της κλεψύδρας.

Έτσι, για να μην πονάμε, ακόμη και στο σώμα, χρειάζεται να κατευθύνουμε τη συνείδηση στα πιο άφθαρτα και διαρκή πράγματα, στα πιο υψηλά, γιατί εκείνα που χαρακτηρίζουν την ψυχή είναι αυτά που διαρκούν πολύ.

Για ν' αναπτυχθεί η ψυχή μας, πρέπει πρώτ' απ' όλα να τη συνειδητοποιήσουμε και ακόμη πριν απ' αυτό, ν' απόσιωπήσουμε, όσο είναι δυνατόν, τους θορύβους της πρασωπικότητάς μας, γιατί μέσα σ' ένα θορυβώδες περιβάλλον δεν μπορούμε ν' ακούσουμε τη φωνή της σοφίας. Η πνευματική ευγένεια απαιτεί να δίνουμε πάντα προτεραιότητα στο πνεύμα.

Στην πραγματικότητα, ο πόνος δηλώνει μια απώλεια. Πονάμε, όταν χάνουμε κάτι.

Στο φυσικό επίπεδο, στο σώμα, πονάμε όταν χάνουμε την υγεία μας κι αφιερώνουμε στον πόνο όλη μας την προσοχή και τη συνείδηση.

Το σώμα είναι ένας από τους φορείς της ψυχής μας, η φυλακή και το πλαίσιο της, ταυτόχρονα. Τώρα είμαστε ενσαρκωμένοι, τώρα έχουμε ένα σώμα και δεν πρέπει να το αγνοήσουμε, αλλά να το χρησιμοποιήσουμε σοφά.

Σύμφωνα με τους επιστήμονες, το σώμα μας έχει μεγάλη αντοχή. Απ' όλα τα ζώα, ο άνθρωπος είναι το πιο ανθεκτικό.

Στο ψυχολογικό επίπεδο πονάμε όταν χάνουμε ένα συναίσθημα, όταν πάψουν οι άλλοι να μας αγαπούν ή όταν σταματήσουμε εμείς ν' αγαπάμε.

Πονάμε επίσης όταν χάνουμε την εμπιστοσύνη μας σε κάτι ή κάποιον, όταν χάνουμε την ελπίδα μας, όταν χάνουμε τη σιγουρία στον εαυτό μας, όταν χάνουμε αγαθά ή ανθρώπους που

εκτιμάμε, όταν χάνουμε κάτι που πιστεύαμε ότι είχαμε ή όταν δεν αποκτάμε κάτι που προσδοκούσαμε.

Στο νοητικό επίπεδο πονάμε όταν χάνουμε την κατανόηση των ανθρώπων, όταν δεν μας καταλαβαίνουν οι άλλοι. Επίσης όταν πρέπει να εισχωρήσουμε στο βάθος των πραγμάτων ή όταν

δεν μπορούμε να κατανοήσουμε τις καταστάσεις της ζωής. Όταν ακολουθούμε λανθασμένες ιδέες και το αντιλαμβανόμαστε μετά ή όταν συνειδητοποιούμε ότι η ιδέα που είχαμε για τον εαυτό μας δεν ήταν η σωστή.

Τέλος, πονάμε από άγνοια που, σημαίνει ότι δεν έχουμε επιφή με τον πραγματικό μας εαυτό.

Η ΕΞΑΛΕΙΨΗ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ.

Όταν τη δίψα για ζωή τη διοχετεύουμε προς τον ανώτερο εαυτό μας, τότε ο πόνος σταματά. Όσο περισσότερα πράγματα επιθυμούμε, όσο περισσότερο εργαζόμαστε αναζητώντας μια ανταμοιβή, τόσο περισσότερο κάρμα (Νόμος της δράσης-αντιδράσης) φορτώνουμε στη ζυγαριά μας. Αυτό το κάρμα μας υποχρεώνει να μετενσαρκωθούμε και ν' αρχίσουμε πάλι, μέχρι επιτέλους να καταλάβουμε με ποιόν τρόπο μπορούμε να σταματήσουμε τον πόνο. Κι αυτός ο τρόπος έρχεται μέσα από την ορθή δράση, την πλήρη αποκόλληση, την τέλεια συμφωνία με το νόμο.

Στην πραγματικότητα, ο πόνος εξαλείφεται σιγά - σιγά αλλά όχι απόλυτα. Για να πετύχουμε την έξαλειψή του, πρέπει να λειτουργούμε σ' ένα πιο υψηλό επίπεδο. Έτσι, αυτό που μπορούμε να κάνουμε είναι να μειώσουμε τις αιτίες που τον δημιουργούν.

Για να το κάνουμε αυτό, χρειάζεται να βλέπουμε τα πράγματα πιο αποστασιοποιημένα, μακριά από τον εαυτό μας, ώστε να γίνουμε πιο αντικειμενικοί και να εκτιμάμε σωστά τις καταστάσεις.

Άρα, πρώτα βρίσκουμε τις αιτίες και στη συνέχεια αναζητούμε λύσεις γι αυτές. Όλο αυτό βέβαια πρέπει να συνοδεύεται από την απαραίτητη βουληση, τόσο για να αναζητήσουμε, όσο και για να εφαρμόσουμε λύσεις.

Στην πραγματικότητα ο πόνος δεν ξεχνιέται. Μεταμορφώνεται σε μια αντικειμενική εμπειρία που μας εμπλουτίζει. Όταν επιλυθούν οι αιτίες του πόνου, τότε δεν επανερχόμαστε σ' αυτές.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

1. Λεξικό Ψυχολογίας, Παπαδόπουλος
2. Ο προφήτης και ο κήπος του προφήτη, Χαλίλ Γκιμπράν, εκδόσεις Λιβάνη, Αθήνα 1997.
3. Λεξικό της Ψυχολογίας, N. Παπαδόπουλος, Αθήνα 1994.
4. Σοβιετική Ιατρική Εγκυκλοπαίδεια, εκδόσεις: K. Καπόπουλος, Τόμος 4.
5. Υγεία - Οδηγός Υγιεινής, εκδόσεις Δομική, Τόμος 10.

Η σελίδα του

Bodhidharma

ΜΗΤΣΟΚΑΠΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ TAE-KWON-DO

Η Κορέα είναι η χώρα προέλευσης του συστήματος πολεμικών τεχνών γνωστό ως T.K.D., του οποίου οι ρίζες προέρχονται από την αρχαιότητα, αν και θεωρείται σχετικά καινούρια μορφή πολεμικής τέχνης. Μαρτυρίες των αρχαίων πολεμικών τεχνών της χώρας υπάρχουν στις τοιχογραφίες των τάφων του Kochejebachong και Mooyongchong στην περιοχή Kogosong, στις οποίες απεικονίζονται κάποιοι άντρες σε πολεμικές στάσεις, που θυμίζουν πολύ τη σύγχρονη τεχνική του T.K.D.

Η ιστορία μάς λέει ότι πριν από 1.300 χρόνια η Κορέα ήταν διαιρεμένη σε τρία βασίλεια: Σίλλα, Κογκουρίο και Μπαέκ-Τζε, που μάχονταν μεταξύ τους. Το βασίλειο του Σίλλα ήταν το πιο αδύναμο κι έτσι συχνά κινδύνευε από τις επιθέσεις των άλλων δύο. Για την αντιμετώπιση αυτής της δύσκολης κατάστασης, κατά τη βασίλεια του 24ου βασιλιά του Σίλλα, του Ching-Heung, δημιουργήθηκε ένα επίλεκτο πολεμικό σώμα, που το αποτελούσαν άτομα αριστοκρατικής καταγωγής, μέλη της πολεμικής κάστας της χώρας. Αυτοί οι επίλεκτοι πολεμιστές ονομάστηκαν Hwa-Rang και ήταν κάτι αντίστοιχο με τους Σαμουράϊ της Ιαπωνίας. Ένας κώδικας τιμής που τους δόθηκε από ένα βουδιστή μοναχό αποτέλεσε τη βάση για την ηθική και πνευματική τους καλλιέργεια που την εξασκούσαν παράλληλα με τη σωματική τους άσκηση. Η εκπαίδευση τους ήταν αυστηρή και σκληρή, προσαρμοσμένη στις ανάγκες και τις συνθήκες της εποχής. Μάθαιναν τη χρήση κάθε είδους όπλων, ενώ ανέπτυξαν πολύ μεγάλη επιδεξιότητα και στη φάση χωρίς όπλων, στην οποία χρησιμοποιούσαν με μεγάλη αποτελεσματικότητα τα χέρια και τα πόδια τους. Μέσα από αυτές τις τεχνικές αναπτύχθηκε το Hwa-Rang-Do και αποτέλεσε την άπλη πολεμική τέχνη αυτού του επίλεκτου πολεμικού σώματος.

Κατά τη διάρκεια των ετήσιων εθνικών εορτών που άρχιζαν στις 16 Ιουλίου και τελείωναν στις 15 Αυγούστου, διοργανώνονταν κάποιοι αγώνες, στους οποίους οι πολεμιστές Hwa-Rang περνούσαν ορισμένες δοκιμασίες, τελειοποιώντας τις τεχνικές τους στην ταξιδιολία, την ιππασία, το κυνήγι και την άπλη μάχη.

Οι ικανότητες και το λειτουργήμα των Hwa-Rang τους έκαναν πασίγνωστους στη χώρα τους και γρήγορα μετατράπηκαν σε λαϊκό σύμβολο. Η δράση τους βοήθησε πάρα πολύ σε μία διαδοχή από νίκες του Σίλλα, που έφερε την τελική ένωση των βασιλείων της Κορέας.

Η άνθιση των πολεμικών τεχνών στην Κορέα τελείωσε με την εμφάνιση της δυναστείας Γι (1392-1910 μ.Χ.) η οποία έδωσε μία αστική χροιά στην τότε εποχή. Κατά τη διάρκεια της Ιαπωνικής κατοχής (1909-1945 μ.Χ.) απαγορεύτηκε ολότελα η άσκηση των Κορεάτικων πολεμικών τεχνών, ενώ αντίθετα προωθήθηκαν οι Ιαπωνικές πολεμικές τέχνες, όπως KARATE-DO, KENDO και JUDO.

Με την απελευθέρωση της χερσονήσου, το 1946, αρχίζουν να επανεμφανίζονται στο προσκήνιο οι παραδοσιακές πολεμικές τέχνες της Κορέας.

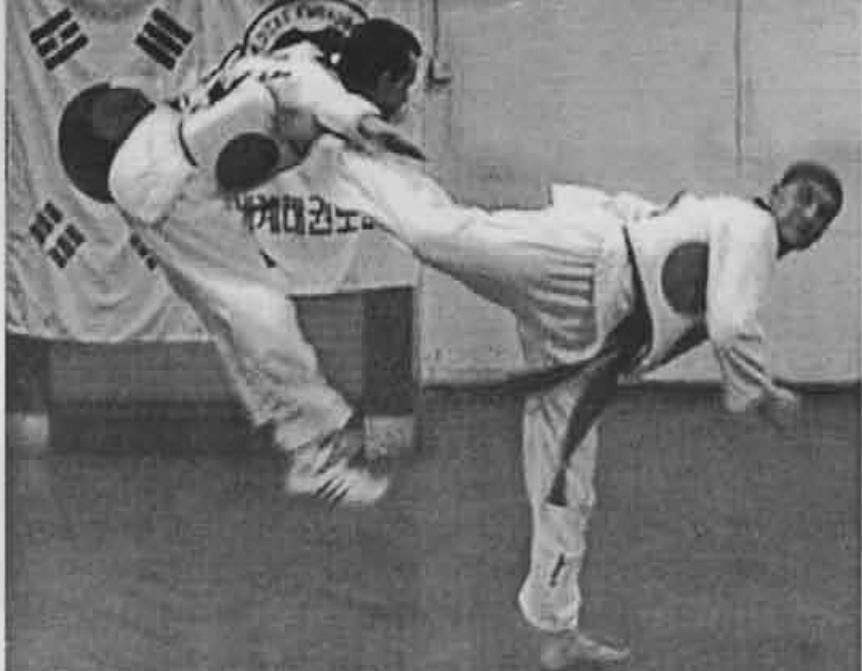
Ο τότε ανθυπολοχαγός Choi Hong Hi, ο οποίος γεννήθηκε το 1918 στη Myong Chun της βόρειας Κορέας, εξασκημένος στις παραδοσιακές πολεμικές τέχνες της χώρας του, αρχίζει να διδάσκει στους στρατιώτες του ένα νέο είδος τέχνης.

Το 1955 ένα συμβούλιο μεγάλων δασκάλων των πολεμικών τεχνών της Κορέας αναγνώρισε αυτήν την τέχνη σαν τη νέα πολεμική τέχνη της Χώρας, δίνοντας της το όνομα TAE-KWON-DO. Από τότε και στο εξής διδάσκεται στο στρατό και τα πανεπιστήμια της χώρας.

Το 1961 εισχωρεί στις Η.Π.Α. και το 1965 στην Ευρώπη, μέσω κάποιων παρουσιάσεων. Από τότε αρχίζει και η ραγδαία εξάπλωση του σε όλα τα μέρη του κόσμου. Το 2000 εισάγεται επίσημα στους Ολυμπιακούς Αγώνες του Σίδνεϊ, ενώ σήμερα είναι διαδεδομένο σε περισσότερες από 147 χώρες, με 30.000.000 ασκούμενους και 3.000 Κορεάτες δασκάλους.

Η τόσο μεγάλη και απότομη εξάπλωση του TAE-KWON-DO και η εύκολη αφομοίωσή του από τό Δυτικό κόσμο οφείλεται στην απλότητα, το δυναμισμό και την αποτελεσματικότητα που το χαρακτηρίζει, όπως και το ότι αγγίζει περισσότερο την έννοια του αθλήματος, κάτι που το κάνει πιο αποδεκτό και κατανοητό στη Δυτική νοοτροπία. Η νεότητά του ως πολεμική τέχνη του προσδίδει τεχνικές κυρίως βασισμένες στη «βιο-μηχανική».

Το TAE-KWON-DO είναι μία αναπροσαρμογή των αρχαίων τεχνικών στο σημερινό κόσμο και μ' αυτόν τον τρόπο γίνεται πιο εύπεππο, ιδίως τώρα που οι άνθρωποι έχουν αρχίσει να υιοθετούν σ' ολόκληρο τον κόσμο έναν κοινό τρόπο ζωής και σκέψης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ:

MICHEL ECHENIQUE,
Ο ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΙΚΩΝ
ΤΕΧΝΩΝ, ΕΚΔΟΣΕΙΣ N.A.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΡΟΔΟΒΙΤΗΣ,
T.K.D. Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΑΣΗ, ΕΚΔΟ
ΣΕΙΣ ΣΑΛΤΟ.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ,
TAE KWON DO.

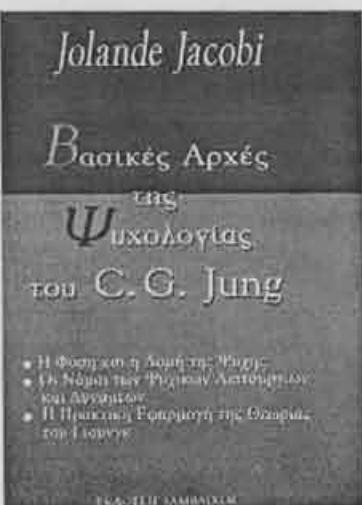

Βιβλίων παρουσίαση

ISRAEL REGARDIE, Η ΚΑΒΒΑΛΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ

Οι Εκδόσεις Ιάμβλιχος μας εκπλήσσουν και πάλι με ένα βιβλίο που πραγματεύεται την Καββάλα και τα σύμβολά της. Τόσο ο αναγνώστης, που για πρώτη φορά έρχεται σε επαφή με τον καββαλιστικό συμβολισμό, όσο και ο έμπειρος μελετητής μπορούν να αντλήσουν από αυτό σημαντικές πληροφορίες και γνώσεις. Η Καββάλα αποτελεί ένα εσωτερικό σύστημα εκπαίδευσης και εναπόκειται στον ίδιο τον αναγνώστη να στοχαστεί πάνω σε αυτό γνωρίζοντας στοιχεία του εαυτού του που έως τώρα αγνοούσε.

ΝΥΧΤΑ 48

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΙΑΦΗ, Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΙΚΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΕΔΡΟΣ

Γνωρίζετε ότι το πρόσωπο είναι το τοπίο της ζωής ενός ανθρώπου; Ξέρετε πως κάθε περιοχή του προσώπου μας μπορεί να ρίξει φως στο χαρακτήρα, τη ζωή και τις διαπροσωπικές μας σχέσεις; Οι Εκδόσεις Κέδρος μας παρουσιάζουν ένα πρωτότυπο βιβλίο που μας αποκαλύπτει τα μυστικά της Κινέζικης Φυσιογνωμικής. Μέσα από αυτόν τον εικονογραφημένο οδηγό έχουμε την ευκαιρία να μυηθούμε σε αυτήν την αρχαία κινέζικη τέχνη και να γνωρίσουμε καλύτερα τον εαυτό μας και τους άλλους.

* Εγγραφή σταύρωσης
Κορυφαία παραγγελία

JOLANDE JACOBI, ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ

Ο C.G. Jung υπήρξε αναμφίβολα μία από τις εξέχουσες φυσιογνωμίες στο χώρο της ψυχολογίας και της ψυχιατρικής. Η συνεργάτης του Jolande Jacobi παρουσιάζει μέσα από αυτό το έργο τις βασικές αρχές της ψυχολογίας του Jung ενσωματώνοντας με επιτυχία το πνεύμα και τις προθέσεις του δημιουργού τους. Πρόκειται για ένα εξαιρετικό εγχειρίδιο της ψυχολογίας, το οποίο ξεκαθαρίζει με τρόπο κατανοητό θεμελιώδεις θεωρίες και οριοθετεί την πρακτική εφαρμογή τους.

ΝΥΧΤΑ 48

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2006

KONTOKAN
TZOYNTO
Τζίγκορο Κάνο

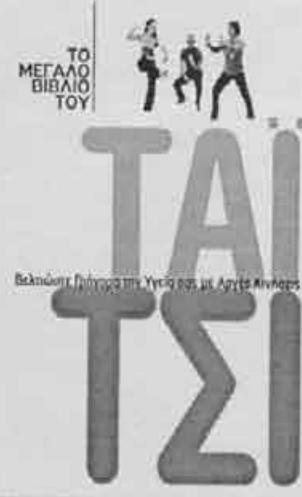
βιβλίων παρουσίαση

Τζίγκορο Κάνο, KONTOKAN TZOYNTO, Η ΒΙΒΛΟΣ ΤΟΥ ΤΖΟΥΝΤΟ!

Το βασικό βιβλίο για το τζούντο, γραμμένο από τον Ζιγκόρο Κάνο, τον άνθρωπο που το επινόησε. Όλες οι τεχνικές και όλα τα Κάτα του Τζούντο παρουσιάζονται σε ειδικές φωτογραφήσεις από υψηλόβαθμους δασκάλους, ενώ σε αρκετές φωτογραφίες, δείχνει τεχνικές ο ίδιος ο δάσκαλος Κάνο. Ένα σημαντικό βιβλίο που αφορά ένα από τα πιο διάσημα αθλήματα στον κόσμο.

Μπρους Φραντζής, ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΤΑΙ ΤΣΙ

Το παραπάνω βιβλίο μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένας γενικός οδηγός για την πολύτιμη αυτή κινεζική τέχνη. Οι αρχάριοι και οι προχωρημένοι που ασκούνται σε αυτό το στυλ, θα βρουν σημαντικές γνώσεις, οι οποίες θα τους βοηθήσουν στην εξάσκησή τους, αλλά και στη βαθύτερη κατανόηση της τέχνης. Δίνεται σημασία στην καλυτέρευση της υγείας μέσω του Τάι Τσι. Παράλληλα υπάρχουν σημαντικές αναφορές για την πολεμική όψη του συστήματος αλλά και πολλά ιστορικά στοιχεία σχετικά με την εξέλιξη του Τάι Τσι ως πολεμική και θεραπευτική τέχνη, η εξάσκηση της οποίας οδηγεί σε μια πιο αρμονική και υγιή ζωή.

ΚΙΑΤΣΟΥ
Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ
ΚΟΪΤΣΙ ΤΟΧΕΙ
ΤΑΙ ΤΣΙ ΚΙΑΤΣΟΥ

Κοϊτσι Τοχεί, ΚΙΑΤΣΟΥ Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ

ΜΠΡΟΥΣ ΦΡΑΝΤΖΗΣ

Μετά από το πρώτο βιβλίο του ίδιου συγγραφέα με τίτλο «Το Κι στην καθημερινή ζωή», το οποίο κυκλοφόρησε επίσης από τις εκδόσεις Αλκίμαχον, εκδόθηκε το δεύτερο βιβλίο του. Φυσική συνέχεια του προηγούμενου, είναι εστιασμένο στη χρήση του Κι για θεραπεία. Περιέχει αναλυτικά διαγράμματα για τα σημεία και τις γραμμές πίεσης και οδηγίες για το πώς η θεραπεία μπορεί να γίνει πιο αποτελεσματική.

Σουν Μαν Λη, Γκαετάνε Ρίκε, ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΤΑΕ ΚΒΟΝ ΝΤΟ

Το Τάε Κβον Ντο συναγωνίζεται το Τζούντο σε δημοτικότητα και εκατομμύρια άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ασκούνται σε αυτό. Το βιβλίο αυτό, προτεινόμενο από την Παγκόσμια Ομοσπονδία Τάε Κβον Ντο, αποτελεί ένα πλήρες εγχειρίδιο. Στις σελίδες του οι ασκούμενοι κάθε επιπέδου θα βρουν στοιχεία για την εξάσκησή τους. Επίσης, όλες τις φόρμες (Πούμσες) που αποτελούν απαραίτητη γνώση και εξεταστέα ύλη από την κίτρινη ζώνη μέχρι και τα 9ο Ντάν.

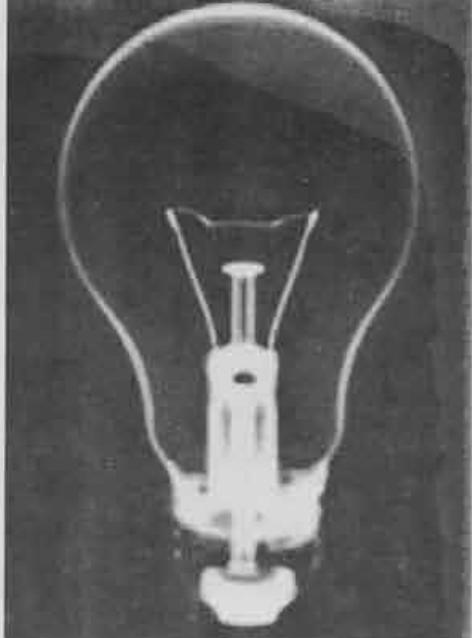
Τα τέσσερα παραπάνω βιβλία κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Αλκίμαχον. Πολυτεχνείου 12Α, Νέο Ηράκλειο. Τηλ. 210 2840588

Επόμενο τεύχος

Οι Θιβετανοί δεν στοχάζονται τις αλήθειες. Τις βιώνουν. Δεν μιλούν για θεούς, προσπαθώντας να τους κατεβάσουν στη γη. Επιχειρούν οι ίδιοι να ανυψωθούν στον ουρανό.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΣΤΟ ΘΙΒΕΤ

ΑΝΑΠΤΥΞΕΤΕ ΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟΤΗΤΑ ΣΑΣ

Για να αναπτύξετε κάποιος τη δημιουργικότητά του, χρειάζεται να μάθει να κυριαρχεί πάνω στην προσωπικότητά του, γεννώντας κάπι το ποιοτικά νέο και ανεπανάληπτο.

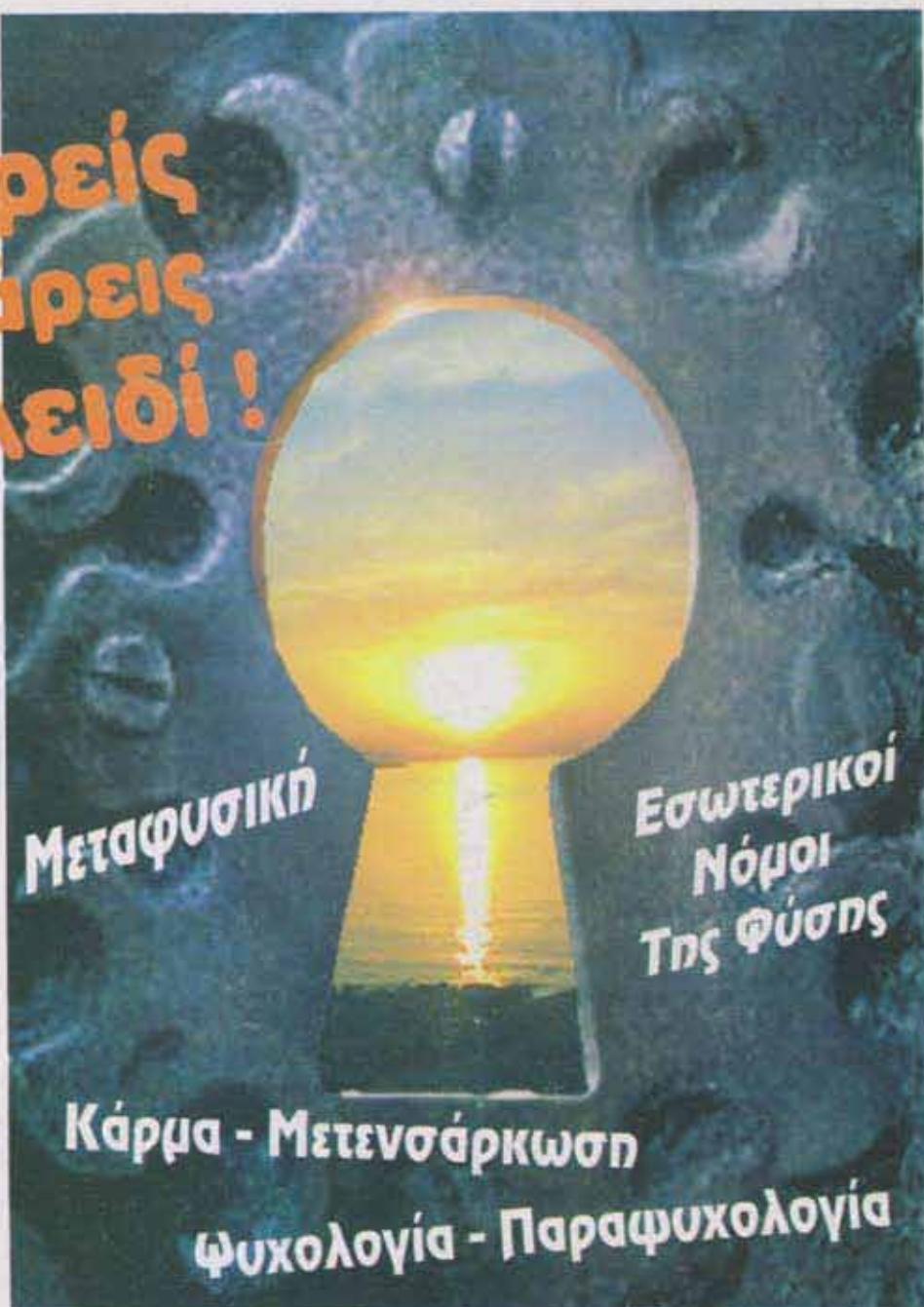
Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΜΥΘΩΝ

Ο μύθος αποτελεί μια πραγματικότητα, η οποία προσεγγίζει ψυχολογικές ή πνευματικές καταστάσεις που συνέβησαν στο παρελθόν, αλλά μπορούν να σηματοδοτούν το μέλλον. Είναι, θα λέγαμε, μια ιερή Ιστορία.

Γιατί να κοιτάς από την κλειδαρότρυπα?

Μπορείς
να πάρεις
το κλειδί!

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ

Ενόρξεις ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Αγ.Μελετίου 29, Κυψέλη Τηλ:210-8231301
Info: www.nes-acropolis.gr donations@nes-acropolis.gr

ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ
ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΜΗ-ΒΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, 2001-2010

ISSN 1105-812901

9 771105 812010